Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 311 19. august, 2011] [Støttepris 20 kr. ***Pris 10 kr.*** *]*

KRISEN FORVÆRRES HØJREFLØJEN OPRUSTER, MEN

FOLKET GØR MODSTAND

i Frankrig, Spanien, England, Grækenland og Mellemøsten

- nu er det tid til at komme af med Pia Kjærsgaard og Lars Løkke

IKKE-BORGERLIGE ORD OM KAMMERTONEN

Højrefløjens talsmænd og medier har langsomt erobret definitionsretten på hvad ytringsfrihed er; "hellig" og "ukrænkelig" når den skal bruges til at forhåne og nedgøre minoriteter. Samtidig hører kritik af ledelsen (brok) på danske arbejdspladser ingen steder hjemme. (Så meget for den ytringsfrihed.)

Læs side 07

HVAD HANDLER VALGET OM?

Uanset hvornår Lars Løkke vælger at udskrive folketingsvalg, så er valgkampen allerede startet. Valget vil præge al dansk indenrigspolitik i efteråret frem til valget. Men hvad handler valget om? Lars Henrik Carlskov ser nærmere på spørsmålet.

Læs side 07

MASSAKREN I NORGE ER EN ADVARSEL SOM BØR TAGES ALVORLIGT

Massakren mod de norske socialdemokraters ungdomsorganisation er ikke bare en ufattelig tragedie begået af en gal mand. Den ville ikke være sket, hvis ikke "pæne" politikere i jakkesæt i årevis havde gjort racismen stueren. Den ville ikke være sket uden krigs-retorikkens "de der ikke er med os er mod os".

Læs side 16

Afskaf test og karakter

Test er midlet til at sikre at sorteringen og ideologisk påvirkning fungerer. offentlig gerrørelsen karakter gennemsnit visser hvem der er taber og hvem der er vinder, det bygger ikke på tilfældig hed. I de velhavende områder er karakteren højre landsgennemsnittet og i de fattigste områder er det laver.

Det er de riges børn der kan kan knække de kulturelle og er opvokset med et sprog som skolen belønner, og det er de rige der har de højeste uddannelser og kan hjælpe deres børn, mens de fattiges børn oplever at deres sprog og kultur ikke anerkende og de får mindre hjælp af deres forældre.

Derfor er test og karakter med til fasthold den ulighed ikke bare i skolen men i hele samfundet og opdele alle i taber og vinder.

Stop Privatisering

Mere end hver 7 danske barn kommer ikke i folkeskolen, men i en privatskole. I København, er det næsten hver tredje. Det fortæller os at de velstillede fravælger fællesskabets besværligheder og tilvælger de trygge ghetto skoler befolket af veluddannede og velfungerede børn.

Men privatiseringen er langt mere omfattende end fravalget af folkeskolen. Gymnasier og alle videregående uddannelsesinstitutioner er blevet gjort selvejende. Det betyder for det første at de styres af en bestyrelse, som er domineret af direktører. Det har åbnet for en udvikling hvor de enkelte institutioner får bidrag fra erhvervslivet og orienteres mod deres behov. Fx har Novo Nordisk, nærmest købt købt en del af Købehavns universitet for 800 millioner kr.

Derudover bliver der nu ført en massiv kontrol med de selvejende institutioner, hvilket der bruges rigtigt mange penge på

Flere penge til undervisning

Når de unge starter på gymnasiet eller handelsskolen så er klasserne gigantisk store. Der er ofte mere end 33 i klasserne. Årlige nedskæringer indførelse af taxameter system så uddannelserne modtager penge efter hvor mange der gennemføre.

Taxameter systemet har også skabt konkurrence elever og studerende så uddannelse sektoren nu bruger næste ½ milliard kroner til markedsføring for at skaffe studerende.

Nej til akademisenring

De akademiske værdier dominer på alle uddannelser i dag, fordi det er de værdier som politikere og konsulenter har lært gennem deres uddannelser.

Tidligere kunne man blive murer eller pædagog uden at der var en uoverstigelig boglig udfordring. I dag skal håndværkere tage ansvar for egen læring og begå sig på relativt højt bogligt niveau. Det er meget problematisk. Ikke fordi en murer eller maskinarbejder skal være uden viden. Tværtimod. Men fordi de som laver arbejde med hænderne lærer gennem hænderne og de arbejder i kollektive processer på værkstedsgulvet, ikke som individer der tilegner sig abstrakt viden i et overbefolket klasselokale med en lærer der snakker og snakker.

Akademisenringen af ikke akademiske uddannelser er skadelig og skaber frafald og mindre brugbar viden.

UDDANNELSE - 10 ÅR MOD HØJRE

Er vi på vemod den sorte skole

For nylig foreslog den konservative millionærdatter Charlotte Dyremose, at der skal være karakterer fra 1. klasse i den danske folkeskole. Straks bakkede Dansk Folkeparti op, mens Undervisningsministeren og oppositionen var i mod. Forslaget var dermed blevet til en ideologisk markering fra det ideologiske højre, men de kræfter som styrer den danske uddannelsespolitik er endnu ikke klar til dette skridt. Når denne artikel starter her, så er det fordi det er symptomatisk for hvor langt ud mod højre, det danske uddannelsessystem har bevæget sig i de sidste 10 år.

Man kan roligt sige, at den sorte skole er genindført. Ikke i form af vold og udenadslære, men i den moderne nådesløse sortering, hvor et op mod halvdelen af elever føler sig som tabere. Den systematiske udgrænsning af arbejderklassens børn i den akademiserede test og projektkultur, der kombineres med en neokonservativ ideologisk dominans, skaber kæmpe klasseskel i det danske uddannelsessystem.

Hvor Folketingets store flertal gennem 1990'erne indførte alle de nyliberale styringsmekanismer og begyndte de årlige sparerunder, så har det første årti i dette årtusinde været præget af offensiv på alle niveauer. Test, privatisering, erhvervsstyring, centralisering, akademisering, sortering og ideologisk kontrol fra neokonservative har forandret det danske uddannelsessystem.

En forandring som har mødt meget ringe modstand fra både aktørerne i uddannelsessystemet og blandt politikerne. På Christiansborg er det kun Enhedslisten som ikke er deltagere i alle de store uddannelsesforlig gennem de sidste 10 år. Socialdemokraterne og SF deler de nyliberale strategier og accepterer de neokonservatives politiske kurs.

Generelt kan man sige at de sidste 10 år med en borgerlig regering har fuldført det projekt som Bertel Haarder påbegyndte i 1980'erne med at alle pædagogiske, politiske og strukturelle forbedringer der var kommet efter 1968 skulle rulles tilbage. Det danske uddannelsessystem blev gennem reformer og den politiske kamp for et demokratisk velfærdssamfund grundlæggende forandret.

Folkeskolen skulle være demokratiets vugge og uddannelse skulle være for alle. I dag er skolen og det danske uddannelsessystem først og fremmest betragtet som en forsyningslinje af arbejdskraft til de multinationale firmaer i Danmark.

Klassekløften vokser eksplosivt

Ved årtusindskiftet kunne det konstateres at uligheden i uddannelse var relativt set den sammen som i år 1900. I dag kan vi konstatere at det står endnu værre til. Hver fjerde unge ender uden en uddannelse. Op mod hver anden oplever sig selv som fiasko i uddannelsessystemet. På trods af regeringens snak om at 95 % af alle unge skulle have en uddannelse, så er udviklingen den modsatte fordi de sparer og ødelægger erhvervsuddannelserne.

Selv om der kommer flere ind på de videregående uddannelser, så er det kun toppen af isbjerget. Uligheden er tiltaget voldsomt gennem de sidste 10 år, også på uddannelsesområdet. Geografisk lever og uddanner de rige og veluddannedes børn sig på skoler i beskyttede geografier langt fra arbejderklassens børn. Gymnasier og folkeskoler er i dag stærkt klassedelte.

Den borgerlige regering har stået i spidsen for en udvikling som drastisk har øget klassekløften. Den danske uddannelsespolitik gavner de den velhavende og veluddannede femtedel, men arbejderklassen store flertal taber.

- Når der spares så rammer det altid hårdest på folkeskoler og erhvervsuddannelser. Det er arbejderklassens uddannelse.
- Når læringen akademiseres, så er det arbejdsklassens børn der udgrænses, fordi abstrakt læring står i modsætning til legen og den socialt erfaringsbaserede læring med hænderne.
- Når læringen individualiseres, så taber de som lærer kollektivt og det er arbejderklassen læringserfaring.
- Når der testes og gives karakterer så vinder de rige og dem fra familier med høj uddannelse, mens arbejdernes børn udstilles som tabere.
- Når hver fjerde ender uden uddannelse så er det arbejderklassens børn det handler om.
- Når den neokonservative ideologi gennemsættes med kristendom, kongehus og nationale værdier, så er det i modsætning til arbejderklassens interesser i demokrati, solidaritet og internationalisme.

JAKOB NERUP

ØRG

Ny rapport fra Redox afslører et hidtil ukendt højreekstremt netværk "der samler folk fra det danske erhvervsliv, militær og politi over fodbold-hooligans til militante nynazister". Organisationen eller "ORG" har omkring 100 medlemmer og har været aktiv siden slutningen af 80'erne. Medlemmerne er nogle af de "mest dedikerede mennesker på den ekstreme højrefløj i Danmark."

Jakkesæt

Redox skriver, at "Organisationens medlemmer består af en række personer fra samfundets top. Selvstændige erhvervsdrivende, journalister, direktører, ejendomsinvestorerer, højtstående kommunale embedsmænd, jurister, politibetjente og militærfolk."

De nævner bl.a. den tidligere politibetjent Peter Ulrik Jensen, som er leder for ORG på Sjælland. I 2009 blev han suspenderet fra sit arbejde og idømt 30 dages betinget fængsel for at have misbrugt politiets registre til at samle oplysninger om personer med forbindelse til venstrefløjen. Disse oplysninger havde han gemt i et ringbind i sit hjem.

Også B.T.'s redaktionssekretær er med og hjælper med at producere materialer. Bl.a. klistermærker der ifølge et mødereferat "skal få provokeret mangt en muslim til at foretage sig noget dumt".

Redox skriver: "En række højt placerede folk i ORG-hierarkiet har gjort karriere indenfor det danske militær og forsvar ligesom flere har været udsendt som en del af de danske styrker i flere af verdens brændpunkter. Tilsammen tegner der sig et billede af en organisation med et stærkt netværk inden for de danske militære styrker med både adgang til, og erfaring med, skydevåben."

Også en tidligere ansat i Forsvarets Efterretningstjeneste er med. Han står for sikkerheden omkring organisationen.

Indflydelse på den ekstreme højrefløj

ORG har haft forbindelse til en række organisationer på den yderste højrefløj. Det gælder både de "pæne" som Trykkefrihedsselskabet, DF og Århus mod Moskeen. Men også de voldelige og åbenlyst nazistiske grupper. Det er fra disse netværk ORG har hentet sine medlemmer.

I Dansk Folkeparti har en række ORG-medlemmer haft en række tillidsposter, primært i Århus-afdelingen. Det drejer sig fx om en formandspost, næstformandsposter, bestyrelsesposter og opstilling til valg.

En del af dem ekskluderes i 1999 og 2002-2003. Andre melder sig ud for at være med i Århus mod Moskeen – en anden af ORG's prioriteringer. "Stort set hele bestyrelsen i Århus Mod Moskeen var vel ORG folk," skriver en af lederne af ORG's Århus afdeling på ORG's netforum.

Også i grupper som Vederfølner, White Pride, Den Danske Forening og Dansk Front spiller ORG en stor rolle for beslutningerne i mange af disse grupper – uden at de der ikke er i ORG tilsyneladende ved hvad der foregår.

Redox beskriver, hvordan medlemmer af Dansk Fronts administrationsgruppe "blev, uden at vide det, holdt ude af alle strategiske beslutninger i netværket," fordi de ikke også var med i ORG.

Vederfølner bliver kaldt "ORG's primære frontorganisation over for unge på den yderste højrefløj."

Også den nazistiske engelske terrororganisation Combat 18 har højtstående ORG-medlemmer haft forbindelse til.

Redox skriver: "Igennem mere end 20 år har logens medlemmer været dybt involveret i snart sagt alle toneangivende grupper på højrefløjen. De har haft fine titler i Dansk Folkeparti og tæller topfolk i hårdtslående ny-nazistiske netværk med internationale forbindelser."

Gadekamp, skytteforeninger og Århus privatskole

ORG har deres medlemmer placeret højt i kampsports-, skytte- og styrketræningsforeninger.

I Århus er der Forsvardem der træner højreradikale i kampsport – hele bestyrelsen består af ORG-medlemmer. Også i København er ORG-medlemmer involveret i kampsportstræning i Street Vale Tudo. Desuden er der skytte- og idrætsforeningen Combfit i Århus, der ejes af to ORG-medlemmer.

ORG har også en styrketræningsklub, AK Nordland (opkaldt efter et SS-regiment), der ledes af et ORG-medlem og tidligere folketingskandidat for DF, Søren Lind Jensen.

Klubben blev dannet efter han blev smidt ud af Århus Athletklub, hvor han var formand. Striden handlede om, at han afviste medlemmer med udenlandske navne, kaldte et andet medlem, der ville stoppe diskriminationen, for "perkerelsker" og omtalte sig selv som Il Duce (ligesom Mussolini).

Senere stiller han op til Folketinget for DF i 2002 (men må trække sig da hovedbestyrelsen hører om sagen). I 2005 stiller han igen op for DF til kommunalvalget.

Det viser sig også, at to medlemmer af ORG sammen med en tredje, der tilsyneladende ikke er medlem, har opstartet Århus Privatskole på et "kristent dansk demokratisk grundlag", med "traditioner [...] forankrede i danske nationale værdier" ifølge skolens hjemmeside.

Redox har fundet navnet Århus Privatskole i ORG's mødereferater. I en debat om sikkerhed på deres netforum bliver de senere enige om kun at kalde den for "skolen" i tilfælde af at andre, fx Redox, fik adgang til siden.

"Den Store Hukommelse"

ORG har en efterretningssektion der står for at indsamle oplysninger om deres politiske modstandere. Til dette formål er bl.a. indkøbt et kamera med penge fra "Den Nationale Fond". Sagen med politibetjenten tyder på at politiets registre også er blevet brugt til indsamlingen.

De informationer og billeder som indsamles skal ifølge et medlem af ledelsen for ORG "stilles frit til rådighed for alle aktører i den nationale kamp, herunder selvfølgelig ORG – men også Vederfølner, Den Danske Forening, Junikredsen, Trykkefrihedsselskabet m.fl."

Bekæmp nazismen

Rapporten fra Redox tegner et billede af en hemmelig organisation med medlemmer placeret højt i samfundet, og med usynlige arme ud til mange andre organisationer. Det kan minde om et skrækscenarie fra en amerikansk film.

Men trods alt drejer det sig kun om 100 personer, og deres indflydelse er begrænset til forholdsvis små grupperinger på det yderste højre.

Alligevel skal truslen fra det ekstreme højre tages alvorligt og kan ikke bare ties væk.

Og det arbejde som Redox laver – senest afdækningen af ORG – er et vigtig redskab til at udstille og bekæmpe nazisterne med.

CHRISTINE BERGEN

Læs rapporten på www.redox.dk/org/

Global økonomisk krise og fornyet trussel fra højre

Krisen i den kapitalistiske verdensøkonomi kan give øget medvind til racistiske og fascistiske bevægelser. Men hvor alvorlig er truslen fra de højreekstreme kræfter egentlig?

De seneste årtier har vi i en række europæiske lande set partier, der deler mange træk med den klassiske fascisme, men oftest går under betegnelsen "højrepopulisme", få stor indflydelse på de siddende regerings politik, ja, endda i flere tilfælde opnå ministerposter. Generelt har disse partier imidlertid adskilt sig fra traditionelle fascistiske bevægelser ved som f.eks. Dansk Folkeparti formelt at bekende sig til parlamentarisk demokrati og ved ikke på gadeplan at have opbygget stormtropper, der angriber arbejderbevægelsens partier og fagforeninger.

For flere af disse partier har det været led i en bevidst strategi om at opnå "legitimitet" ved udadtil at distancere sig fra tidligere tiders mest belastede symboler, organisationsformer og programpunkter. Front National i Frankrig regnes ofte for at have pioneret denne "euro-fascistiske" strategi i 1970'erne. Denne generelle mangel på egentlige stormtropper forhindrer dog også disse partier i at spille den samme rolle som de klassiske fascistiske bevægelser i Italien og Tyskland.

Fascismens funktion

Hitler og Mussolini kom således til magten efter forinden at have vist borgerskabet deres værd ved at lade deres tilhængere terrorisere arbejderbevægelsen, som i begge lande havde en styrke, der forhindrede den herskende klasse i at regere på "normal" parlamentarisk vis. Fascismen blev af storkapitalen anset for en mindre trussel end socialismen og fik derfor overdraget magten på parlamentarisk vis og i koalition med traditionelle borgerlige partier. De grundlæggende kapitalistiske produktionsforhold blev da også bevaret under fascismen.

Derfor lægger den marxistiske analyse mere vægt på fascismens funktion frem for f.eks. dens (ofte stærkt modsætningsfyldte) ideologi, herunder diverse racistiske forestillinger. Fascismen adskiller sig fra andre autoritære og racistiske strømninger ved at være en massebevægelse baseret på småborgerskabet, der i krisesituationer kan bruges af borgerskabet til at rydde arbejderbevægelsen og andre hindringer for fortsat kapitalakkumulation af vejen. Som den russiske revolutionære Leon Trotskij formulerede det er fascismens "funktion af knuse arbejderklassen, ødelægge dens organisationer og udrydde de politiske frihedsrettigheder, når kapitalisterne ser sig ude af stand til at regere og dominere ved hjælpe af det demokratiske maskineri".

Krisen og truslen fra højre

Naturligvis er nutidens økonomiske, sociale og politiske krise langt fra lige så dyb som i årene umiddelbart efter 1. verdenskrig og i 1930'erne. I de fleste lande er det politiske system langt mere stabilt, og de herskende klasser har ved at pumpe billioner og atter billioner af kroner ind i økonomien forhindret den globale kapitalistiske krise i foreløbig at nå samme dybde som i 1930'erne. Dette dækker dog over et uhyre svagt opsving og har ført til den nuværende gældskrise. Samtidig kan politiske desillusionering over mainstream-partierne hurtigt accelerere efterhånden som de alle accepterer behovet for barske nedskæringsprogrammer.

I den situation er det afgørende, at der findes et klart socialistisk alternativ, som insister på ikke at lade arbejderklasen betale kapitalismens krise. Ellers bliver vinderen det yderste højre. Det gælder naturligvis også herhjemme under en evt. S-SF-regering. For som professor Curt Sørensen har påpeget, repræsenterer Dansk Folkeparti en potentiel fascismemodel. Og som afsløringen af det hemmelige racistiske netværk "ORG" viser, er overgangen mellem den "pæne" højrefløj og de voldelige gadebøller flydende.

LARS HENRIK CARLSKOV

SULT SOM IMPERIALISMENS VÅBEN

Den værste sultkatastrofe i et halvt århundrede hærger Afrikas Horn; over 10 mio. mennesker er truet af hungersnød og titusinder mennesker er omkommet. Hårdest ramt er Somalia, hvor over 3,7 mio. mennesker er ramt.

Vi hører, at krisen skyldes udbredt tørke og forværres af al-Shabab's kontrol med store dele af det sydlige Somalia, hvor de forhindrer vestlige nødhjælpsarbejdere i at bringe nødhjælpen ud til de sultende. Men Somalia er naturligvis – som resten af Afrika – offer for Vestens imperialistiske interesser, hvilket er en afgørende del af billedet, hvis man vil forstå baggrunden for det kaos, der nu præger landet.

Igennem de sidste 30 år har vestlige – og særligt amerikanske - interesser søgt at holde Somalia under kontrol med økonomiske såvel som militære hjælpemidler, og er dermed ansvarlig for en stor del af den lidelse landet har været igennem, siden det blev selvstændigt i 1960. En del af USA's motiv kan sandsynligvis findes i, at store amerikanske olieselskaber siden 80'erne har haft adgang til at udvinde Somalias olieforekomster – og at Somalia ydermere har en strategisk vigtig placering i forhold til at kontrollere andre olierigdomme i regionen.

Økonomisk strategi

Den økonomiske kontrol med Somalia er primært søgt ved at lade landet stå i et afhængighedsforhold til de vestlige lande.

Somalia var selvforsynende med basale fødevarer indtil 70'erne – på trods af at landet også dengang var plaget af gentagne tørker – og havde samtidig en voksende offentlig sektor, der efterhånden forbedrede sociale forhold i landet. I begyndelsen af 80'erne implementerede IMF og Verdensbanken imidlertid Structural Adjustment Programme, der sigter mod at give virksomheder gode markedsvilkår, tiltrække investorer, liberalisere og privatisere. Den somaliske stats udgifter til vedligeholdelse af bl.a. sundhed, uddannelse og infrastruktur reduceredes med 85 % ift. niveauet i midten af 70'erne som følge af programmet, og gav dårligere kår for de mange somaliske kvægavlere, som hidtil havde udgjort grundstenen i den somaliske økonomi. Lokale bønder blev udkonkurreret af importerede, statsstøttede landbrugsvarer fra det globale nord, samtidig med at nødhjælpen til landet i løbet af blot ti år femten-dobledes. Det økonomiske grundlag for lokal landbrug undermineredes således af Verdensbankens neoliberale udviklingsprogrammer – og Somalia er i dag dybt afhængigt af nødhjælp fra udefrakommende organisationer.

Militær kontrol

Somalia har gennem de seneste årtier været præget af konflikter og borgerkrig, og USA har gennem årene støttet skiftende regeringer og krigsherrer – fra Siad Barre's sovjetisk-inspirerede militærjunta i 80'erne til den nuværende regering, som blev indsat ved en amerikansk støttet etiopisk invasion i 2006. Denne regering består af de samme krigsherrer, som har terroriseret Somalia i årevis, flere har været anklaget for brud på menneskerettigheder og forbrydelser mod menneskeheden, og har desuden så godt som ingen folkelig opbakning. Det viser med alt tydelighed, at USA's interesser i Somalia i højere grad handler om at have kontrol over landet, og at amerikanske selskaber fortsat kan have adgang til landets olieressourcer end humanitære hensyn.

I dag er regeringens og USA's største problem tilsyneladende al-Shabab, som udspringer af Unionen af Islamiske Domstole. Den har for en tid bragt nogen grad af fred og orden i det sydlige Somalia og nyder derfor større opbakning fra et somalisk folk, som er trætte af årtiers krig og kaos. I dag støtter USA tropper fra den Afrikanske Union, der har indledt en militæroffensiv mod al-Shabab så sent som denne sommer.

Sulten som våben

Da den somaliske befolkning som beskrevet er dybt afhængig af international nødhjælp, kan vestlige magteliter således udnytte tørken til at presse al-Shabab. Både ved at nægte al-Shabab-kontrollerede områder nødhjælp, som det allerede er sket, eller gennem militære interventioner, som legitimeres under dække af at skulle yde beskyttelse til nødhjælpsarbejdere. Sidstnævnte var netop Somalia et eksempel på, da FN efter amerikansk pres i 1992 igangsatte den "humanitære intervention", Operation Restore Hope, som under dække af at beskytte nødhjælpsarbejdere søgte at genvinde kontrollen over området, efter at USA's allierede, Siad Barre blev væltet. Resultatet var en blodig og makaber krig, hvor 13.000 somaliske menneskeliv gik tabt, infrastrukturen blev smadret, og landet i øvrigt endte i totalt kaos.

"Den hvide mands byrde"

Historien om Somalia er således et eksempel på, hvordan Vestens økonomiske lån, nødhjælp og "fredsskabende" krige i sidste ende sker for at fastholde udviklingslandes afhængighed til de vestlige lande for at pleje egne interesser. Faktisk har de internationale finansielle institutioner ikke haft så stor indflydelse på afrikanske økonomiske strukturer siden kolonitiden – og indflydelsen bruges i dag som dengang til at fastholde udviklingslandene i fattigdom og dyb økonomisk afhængighed.

MARIE JÆGER

HVILKEN VEJ FOR DEN EGYPTISKE REVOLUTION?

Det arabiske forår, som opstandene i Nordafrika og Mellemøsten er blevet kaldt, kan meget vel vise sig at blive en af de mest skelsættende begivenheder i vores tid.

Millioner af mennesker regionen over har rejst sig mod tyranni, undertrykkelse, sociale og økonomiske forringelser, og er gået i kamp for demokratiske reformer og en forbedring af vilkårene for almindelige mennesker. Men revolutionen står ved en skillevej; enten videreføres den ved endnu en (social) revolution der gør op med militæret og eliten, der stadig sidder på statsmagten og rigdommene, ellers bliver revolutionen og dens vindinger knust af regimet.

Her nogle måneder senere oplever vi, hvordan de protestbevægelser, der i starten af året bredte sig som en steppebrand, brutalt bliver angrebet og forsøgt ødelagt af de reaktionære kræfter, hvilket truer med at sætte en stopper for alt håb om reformer og social retfærdighed.

Det samme er tilfældet med Den Egyptiske Revolution, der begyndte den 25. januar 2011 og i løbet af 18 dage fik væltet den siddende præsident gennem 30 år, Hosni Mubarak. Egypten er med sine ca. 80 mio. indbyggere det mest folkerige af de arabiske lande, og øver derfor en stor indflydelse på regionen både kulturelt, økonomisk og politisk. Egypten har ligeledes gennem de seneste år haft den mest militante og erfarne arbejderklasse i regionen, der har ført an i kampen med gentagne strejker, fabriksbesættelser og andre kollektive aktioner. Endelig spiller Egypten en vigtig rolle for den vestlige dominerede imperialisme, der med USA i spidsen længe har støttet det egyptiske regime.

Selvom ingen havde forudset at der ville komme et oprør netop på det tidspunkt, det skete, og selvom den gnist, der antændte oprøret i hele regionen forekom spontan, har de politiske spændinger i mange af landene længe ulmet under overfladen. I Egypten kan man pege på en række udviklingstræk, der i sidste ende bidrog til konfrontationen.

Forudsætningerne for revolutionen

For det første har Mubaraks regime siden starten af 1990'erne i samarbejde med IMF ført en gennemgående neoliberal politik, der har betydet markante forringelser for småbønderne og arbejderklassen i byerne. Massiv arbejdsløshed, lave lønninger og stigende priser på dagligsvarer har været nogle af de faktorer, der har gjort tilværelsen svær for den almindelige egyptiske arbejder.

En anden ting man kan pege på er selve regimets karakter, hvor udbredt nepotisme, korruption og politibrutalitet har været hverdagen, og hvor den enorme rigdom i kliken omkring Mubarak står i skærende kontrast til den fattigdom, som størstedelen af befolkningen har levet under. Dertil kommer, at det egyptiske regime siden freden med Israel i 1979 har været en af USA's vigtigste og mest loyale allierede i området.

De første store protester i nyere tid i Egypten kom således også i forbindelse med den anden palæstinensiske intifada, hvor der var store demonstrationer mod regimets støtte til Israel og mod regimets samarbejde med USA i forhold krigene i Irak og Afghanistan. Ligeledes har der i løbet af det sidste årti været store protester mod regimets autoritære og brutale natur, samt den neoliberale politik, hvor en koalition af socialister, nasserister, liberale og islamister i 2004 gik på gaden under parolen Kifaya (nu er det nok).

Strejker og arbejderkampe

Langt de største og mest militante kampe op til og under revolutionen har været de faglige kampe. Fra 2005 og frem til Mubaraks afgang oplevede Egypten en uhørt stigning i antallet af faglige kampe. Det egyptiske dagblad al-Masry al-Youm rapporterede om 222 strejker, sit-ins og demonstrationer i 2006. En af de mest betydningsfulde kampe i 2006 var besættelsen af den statsejede vævefabrik i Al-Mahla Al-Kobra, der beskæftiger ca. 24.000, hvor fabriksarbejderne krævede en rigsretssag mod medlemmer at det lokale statslige fagforeningsudvalg, bedre løn og arbejdsforhold, samt social og sundhedsordninger. Tekstilarbejderne råbte slagord, som stillede spørgsmålstegn ved den egyptiske regerings legitimitet. Demonstrationen medførte, at to arbejdere døde, 100 blev såret, og 300 blev arresteret, men endte også med at regeringen måtte give efter for arbejdernes krav. I 2007 var der i alt 614 strejker. Samtidig udvidede strejkerne sig til den offentlige sektor, hvor 55.000 skatteopkrævere strejkede i uger i Kairo for at kræve samme lønniveau som andre opkrævere. I 2008 var der over 400 faglige kampe, som involverede mellem 300.000 og 500.000 arbejdere.

Under protesterne, der blev ledt af unge aktivister og faglige grupper, statsligt ansatte arbejdere, 6. april-bevægelsen, politiske bloggere, uafhængige journalister og universitetsstuderende og professorer, fortsatte strejkerne, og var således, udover massedemonstrationerne, en afgørende faktor for at bevægelsen for alvor kunne true regimet. Arbejdernes deltagelse gjorde samtidig at protesterne fik karakter af en reel massebevægelse, organiseret spontant og fra neden, gennem de sociale medier, moskeerne, samt strejke- og demonstrationskomiteer.

Revolutionens videreførelse

Denne lange bølge af protester har således været med til at politisere og radikalisere store dele af arbejderbevægelsen, hvilket kan vise sig at være overordentligt vigtigt i forhold til videreførelsen af revolutionen.

Som sagt lykkedes det den revolutionære bevægelse indenfor relativt kort tid at vælte Mubarak. Dog kan man sige, at det kun lykkedes bevægelsen at vælte diktatoren og ikke diktaturet. Indtil videre er det lykkedes magthaverne at overføre magten til det øverste militære råd, der mestendels består af tidligere Mubarak støtter. Dermed er det de samme mennesker der udgjorde eliten før revolutionen, som stadigt sidder på magten, og derfor kan det ikke forventes at de vil gennemføre nogen seriøse reformer, andet end hvad der er strengt nødvendigt for at bibeholde deres magt og legitimitet. Mere sandsynlig er det, at resterne af det gamle regime blot forsøger at købe sig tid indtil de føler sig stærke nok til for alvor at slå ned på de grupper og mennesker, der har været drivkraften bag revolutionen. Allerede under revolutionen forsøgte regimet, gennem arrestationer og bevæbnede hooligans, at smadre bevægelsen. Efterfølgende har den nye militære regering vedtaget flere love, der indeholder strenge straffe for strejkende i et forsøg på at kvæle kampen for reformer. Ofte hører man fra de liberale moderate demokrater, stort set samme tale som fra de reaktionære; nemlig at strejkerne bør ophøre af hensyn til landets økonomi, og at man nu må være ansvarlige og tålmodige og give det militære råd tid til, at gennemføre de demokratiske reformer. Derved ligger der klart en fare ved de dele af bevægelsen, der mener at revolutionen har vundet ved opnåelsen af få politiske reformer, såsom ophævelsen af undtagelseslovene og en mindskning af præsidentembedets magt.

Overfor dette, står arbejderklassens fortsatte faglige kampe. Ligesom arbejderne i høj grad var med til at muliggøre revolutionen, kan de også være den kraft, der søger for at revolutionen bliver videreført, så der kan ske en reel forandring af magtfordelingen og de sociale strukturer til gavn for almindelige mennesker og samtidig sikre mod en kontrarevolution. Det kan de fordi de, gennem deres kollektive aktioner, har magten til at lamme styret økonomisk, og fordi deres kamp indeholder krav om kollektive sociale og økonomiske forbedringer for det store flertal af den egyptiske befolkning. Et vigtigt skridt på vejen har været kampen for oprettelsen af frie og uafhængige fagforeninger, men den vigtigste opgave, som de egyptiske arbejderklasse står over for lige nu er opbygningen af et parti, der kan sikre revolutionens fortsatte videreførelse. De første skridt er taget ved dannelsen af Det Demokratiske Arbejder- og Bondeparti.

Forsvar multikulturalismen!

Breiviks angreb på socialdemokraternes ungdom var et angreb på det mulitkulturelle samfund. Altså ideén om at selvom du kommer fra et andet sted eller har familie der gør – kan vi stadig godt være gode kollegaer, klassekammerater eller kærester.

Multikulturalisme har længe været et skældsord iblandt de fleste politiske partier i Folketinget. Fra dem der blot er "bekymrede" over multikulturalismen, til meget eksplicitte modstandere af ligeværdigt menneskeligt samvær i Danmark. Jo længere mod højre man kommer på den politiske skala - jo mere hårdhændet, direkte og grov er metoderne man tager i brug mod det multikulturelle samfund.

VKO regeringen har benyttede hele statsmaskineriet i en meget tydelig diskrimination af indvandrere, efterkommere og flygtninge. Når de ikke har vedtaget love der ifølge menneskerettigheds- og flygtningeorganisationer er yderst tvivlsomme, har de brudt deres egne love og helt kriminelt syltet, misinformeret eller måske direkte løjet for at forhindre flygtninge og indvandrere rettigheder og opnåelse af statsborgerskab – FØJ!

Muslimere er vores tids jøder – stop hetzen!

Det multikulturelle samfund og særligt islam er blevet vores tids syndebuk, ligesom jøderne og kommunisme var det før i tiden. I slutfirserne da Sovjet-blokken begyndte at falde sammen og derved ikke længere var en fjende der i tilstrækkelig grad kunne mobiliseres på baggrund af, opstod der nye højregrupperinger. De havde hverken jøder, negere eller kommunisme som deres primære fjende. I stedet angribes multikulturalismen.

Det nye Højre

Nogle peger på at den stærk nationalistiske præst Søren Krarups kampagne mod en landsindsamling for flygtninge i 1986 bliver den første store markering mod multikulturalisme og dens beskyttere, "godhedsindustrien". Andre mener han blot viderefører Mogens Glistrup og Fremskridtspartiets modstand mod "mohammedanere". I hvert fald tiltrækker det nye højres grupper (Den Danske Forening, Dansk Forum og senere Dansk Folkeparti) nazister, men forsøger mere eller mindre tydeligt at skille sig af med dem. Enten ved at ekskludere dem eller alternativt at være i dialog med nazister om fordelene ved demokratisk/parlamentarisk nationalisme fremfor nazisme. Igennem hårdt og konsekvent arbejde er de gået fra at være små grupper på højrefløjen (som BT & Ekstrabladet nægtede at trykke annoncer for) til et ikke-stuerent parti, og endelig som indflydelsesrige mennesker i samfundets top.

Pæne nationalister?

Disse nye "pæne nationalister" repræsenterer derfor en større trussel mod indvandrere end de små nazistiske grupper gør. Det gør de igennem deres erobring af ministerkontorene hvorfra de vedtager diskriminerende love der opdeler os i første- og andenrangsborgere. Det gør de ved at holde asylfamilier i uvished og isoleret i flygtningelejre og på den måde skabe depression, stress og selvmord. Det gør de ved at tvangshjemsende flygtninge til krig, totur og mord. Og det gør de ved at gå i krige der skaber ødelæggelse og død for millioner af mennesker.

Vi har brug for alle – vi har en verden at vinde

For os som socialister er den vigtigste skillelinje klasser. Vi mener at vores magthavere bevidst benytter sig af racisme og nationalisme til at splitte os ad og gøre os svagere. Vi er ligeglade om du er muslim, homoseksuel, handikappet, mand eller kvinde – det vigtigste for os er om du vil slås for en bedre verden uden racisme, ulighed og tyranni. Når undertrykkelsen derfor retter sig mod muslimerne og indvandrere generelt er vores vigtigste modsvar at stå sammen og forsvare multikulturalismen som er retten til at være den du er.

AF ANDERS BÆK SIMONSEN

Det revolutionære parti

Kapitalisme er et system der producerer en masse elendigheder til skade for de fleste og til gavn for de allerfærreste. Derfor vil vi af med det system. Men hvorfor skal vi organisere vores kamp i et revolutionært parti?

I Danmark venter mange på det forestående valg. En ny S-SF-R regering vil på nogle områder skabe forbedringer for almindelige mennesker samtidig med den også vil svigte os. Under en S-SF-R regering vil der stadig være krise, krig, racisme, diskrimination og mangel på værdigt arbejde. En S-SF-R regering vil nemlig grundlæggende set ikke gøre op med kapitalismen. Istedet vil de bruge statsmagten til at hjælpe dansk erhvervsliv (altså vores kapitalister) i den globale krise og først dernæst aflaste os for nogle af de elendigheder som systemet skaber.

Kapitalisme udvikler sig ujævnt forstået på den måde, at der blandt enkelte kapitalister kan være meget store forskelle, idet de tjener afhængigt af hvilken brancher de opererer indenfor, og hvor de geografisk er placeret. Selv under kriser er der stadig nogle virksomheder og økonomier der klarer sig godt, selvom systemet som helhed er i krise.

Kapitalismens ujævne udvikling får også en betydning for hvordan arbejderne som klasse udvikler sig og forstår sig selv. Også her sker udviklingen ujævnt. I forskellige sektioner opstår klassebevidstheden ad forskellige veje og på forskellige tidspunkter. Oplevelsen af uretfærdighed og følelsen af behovet for modstand sker ikke samtidigt. Der mangler altså her en organisation som formår at binde de lokalt isolerede erfaringer af undertrykkelse og modstand sammen i et mere generaliseret udtryk.

Det revolutionære parti

Den russiske socialist Trotskij mente, at arbejderklassen uden nogen bevidsthed om sig selv kun var et "materiale for udbytning"; blot en social klasse. Men hvis man også skal blive en politisk klasse der kan handle sammen kræver det, at de bedste dele af arbejderklassen organiserer sig på tværs af fag- og uddannelsesgrænser i en organisation der vil træde til politisk og gøre op med magthaverne. Altså en organisation der går videre end de også meget vigtige fagforeninger. Det er her, at det revolutionære parti træder ind på historiens scene. En af dens specifikke opgaver er at virke som en modstrøm i det massive verdensomspændende hav af borgerlige tanker og institutioner der konstant forsøger at opdele og splitte os ad.

Avantgarde

Ved at rekruttere de dele af arbejderklassen der er parate til at slås, og i partiet diskutere og finjustere forståelser og begreber om verden, så man sammen kan handle med større enighed og kraft, bliver partiet arbejderklassens egen skole. En skole der uddanner lederskabet for arbejderklassen i fremtiden. Modsat andre, også mange arbejderpartier, har det revolutionære parti en fast tiltro til, at arbejderklassen er den eneste kraft der selv kan befri sig fra undertrykkelse og lede sig selv i et nyt samfund. Og det er faktisk det essentielle i vores forståelse af begrebet "avant-garde". En udsnit af helt almindelige mennesker der er mere villige-, bedre skolet til og udviser større ansvar i at kæmpe mod systemets uretfærdigheder, og derfor går forrest.

Disciplin

Imens de største arbejderpartier (S-SF) har reformistiske praksisser der accepterer kapitalismen så befinder Enhedslisten sig på et stadie imellem revolution og reformisme også kaldt centrisme (se sidste nr der har en særskilt artikel om dette fænomen). Enhedslisten samler forskellige tendenser på den yderste venstrefløj i et parlamentarisk projekt. Det giver os derved nogle fine muligheder for at socialistiske synspunkter bliver fremsat i folketinget og diskuteret i befolkningen. Desværre betyder partiets ideologiske bredde at teoretiske spørgsmål træder i baggrunden og istedet fokuseres der på det parlamentariske lederskab. Derfor er det også nødvendigt med et revolutionært parti – og det fås kun med disciplin. Disciplin betyder her menneskers frivillige indtræden i en kollektiv organisation, hvor man sammen trækker klare grænser og definerer sig negativt som noget partiet ikke er, og positivt som noget det er, for derved at være sammenhængende- og enigt nok til at diskutere, træffe og endelig realisere de trufne beslutninger. Et parti uden en sådan disciplin er måske i virkeligheden mindre frit, eftersom det bliver sværere at diskutere og træffe beslutninger på et fælles grundlag.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Ikke-borgerlige ord om kammertonen

Højrefløjens talsmænd og medier har langsomt erobret definitionsretten på hvad ytringsfrihed er; "hellig" og "ukrænkelig" når den skal bruges til at forhåne og nedgøre minoriteter. Samtidig hører kritik af ledelsen (brok) på danske arbejdspladser ingen steder hjemme. (Så meget for den ytringsfrihed.)

Selvom det er børnelærdom for socialister, at de borgerlige medier jævnligt angriber udvalgte dele af arbejderklassen og fremstiller dem med forskellige nærmest medfødte negative karaktertræk fx muslimer eller kvinder, så er tonen i de borgerlige medier dog blevet mindre anstændig over en årrække. En omfattende analyse af de præcise bevægelser gives ikke her - blot en stille refleksion over eliternes iver fori at "i-skrige-sætte" underdanmarks undertrykte frygt for minoriteter.

Det mærkværdige ved den store iver og medfølelse eliterne har på vegne af underdanmark når det angår "de fremmede", er at den forstummer og forsvinder når det handler om "fyringer".

"De fremmede"

Netop "De fremmede" var navnet på en række artikler som Ekstra Bladet bragte i 1997.

Den yderste dog ikke-voldige højrefløjs grand old man, præsten Søren Krarup, var fra de tidlige 90'er tilknyttet avisen og fik bragt ikke mindre end omkring 200 kronikker med klar krigsretorik. Ifølge den var/er Danmark "besat" af et "Over-Danmark" af eksperter og "godhedsindustrien" der tillod horder af fremmede at komme og bosætte sig Danmark. Kampen blev mod "det multikulturelle" og Islam. Hvis du genkender sproget er det fordi Dansk Folkeparti har ladet sig inspirere af Søren Krarup til en sådan grad, at han til sidst selv følte sig så smigret over dette "barn af ham" at han blev politiker for dem.

De tager vores saftevand og kage!

Siden dengang har krigsretorikken taget til. 11. September og krigene i Afghanistan og Irak har benyttet sig af en dem og os retorik og islamofobien er taget til. Det har rykket grænserne for "hvad man kan tillade sig at sige" utallige gange. Det har gjort meninger der blev opfattet som racistisk til mainstream udtalelser, man (nærmest) automatisk tage til sig uden at blinke. Det hele nåede et ufrivilligt komiske punkt da en DF'er skrev at "De tager vores saftevand og kage fra hospitalet". Egentlig var det mest tragikomisk. For tænk sig at regeringens støtteparti faktisk havde en artikel med sådanne påstande i deres medlemsblad.

Ny usmaglig udmelding = Lynafleder

Hvis de borgerlige medier mente deres uafhængige og fjerde statsmagtsrolle seriøst, forstår jeg ikke hvorfor det samme mønster gentager sig i pressemøllen hver gang regeringen sammen med DF, vedtager nye upopulære nedskæringsforslag. Umiddelbart efter vedtagelse fremstiller DF et eller andet vanvittigt og absurd diskriminerende forslag. Medierne og meningsdannerne lader det cirkulere og sprede sig fuldstændigt ukritisk. Og vupti alt begyndende kritik og debat om asocial nedskæringspolitik er forsvundet.

En anden regering?

Men hvad er så modsvaret mod den grimme tone. En anden regering? Det ser desværre ud til at det ikke er nok. S og SF har i iveren efter ministerbiler, i en årrække selv fredet de højreorienterer debattører indenfor og udenfor parlamentet, og ligefrem selv spillet med ved diskriminerende og skuffende udtalelser og lovforslag. Desuden vil de højreorienterede medier ved en valgsejr til rød blok sandsynligvis intensivere den grimme tone for at udstille eventuelle uenigheder i rød blok. Medmindre S-SF siger klart fra og påbegynder en helt anden offensiv politik mod racisme og diskrimination vil angrebene på arbejderklassens helhed ikke stoppe.

De pæne borgerlige humanister – er kammertonen nok?

Tonen ændrer sig altså ikke bare ved en rød valgsejr. "Men de radikale har da været eksemplariske i deres angreb på den uanstændige tone??" kunne man indvende. Ganske rigtigt – men deres enøjede fokus på selve tonen er med til at fjerne fokus fra de materielle omstændigheder, der gør sig gældende når det hadske sprog bliver til hadske handlinger. Et enøjet fokus på sproget er en underlig,- ja amputeret størrelse. Når vores kollektive rettigheder som vi igennem flere hundrede års arbejderkamp har tilkæmpet os, fjernes i et koordineret angreb fra eliten repræsenteret af regeringen, men også med hjælp fra "det lille mands parti" DF og de pæne mennesker i Radikale Venstre, og når arbejderklassens organisationer (S-SF og fagforeninger) samtidig ikke aktiverer noget samlet koordineret modsvar, skabes der usikkerhed, skuffelse og vrede.

Punktum

Disse følelser kan lukkes indad og komme til udtryk som manglende selvværd og appetit på livet. De kan også rettes opad mod de ansvarlige politikere der argumenterer for fælles "ansvarlighed" og dækker over angrebene som praktiske "nødvendigheder". Den opgave burde arbejderklassens organisationer være sig voksen men har ikke været det. Endelig kan sådanne følelser rettes nedad mod samfundets udstødte grupper såsom indvandrere, muslimer, romaer, handikappede og overvægtige.

Racisme og diskriminationen har altså tjent en konkret rolle for magthaverne i forsøget på at splitte vores klasses sammenhæng. Den har været et værktøj man har hevet frem i ministerier, på redaktionsgange og iværksat den som "folkets undertrykte røst". Det er blevet intensiveret i løbet af de seneste 10 år. Det er på tide at det sludder hører op! Racismen starter ikke i skurvognen men introduceres og finjusteres igennem eliternes netværk. Punktum!

ANDERS BÆK SIMONSEN

Modstand.org

Hvad handler valget om?

Uanset hvornår Lars Løkke vælger at udskrive folketingsvalg, så er valgkampen allerede startet. Valget vil præge al dansk indenrigspolitik i efteråret frem til valget.

Men hvad handler valget om?

Afskaf VKO

For det første handler det om at komme af med 10 års VKO-regering. Det har der ifølge meningsmålingerne været et stabilt flertal i befolkningen for i op mod 2 år.

I VKO's ti år er der ensidigt ført politik til gavn for eliten. VKO har gjort Danmark til krigs-nation. Og VKO har gjort racisme og muslimhetz til en fast bestanddel af politikken og retorikken.

Så der er al mulig grund til at sige: Nok er nok – afskaf VKO.

Ny politik?

Parlamentarisk er der kun ét alternativ: En S-SF-regering. Men det bliver ikke et opgør med 10 års VKO-politik. S og SF har i praksis stemt for langt det meste af VKO's økonomiske politik, VKO's krigspolitik, VKO's udlændingepolitik osv. Også S-SF vil føre politik for eliten og erhvervslivet – blot med en lidt anden retorik.

Det er ligesom med Obama efter Bush: Indpakningen er pænere, men indholdet er uændret.

Kan det hele så ikke være lige meget, hvis forskellen mellem VKO og S-SF er så lille? Hvorfor overhovedet stemme?

Nej, det kan ikke være lige meget. Forestil dig dagen efter valget på din arbejdsplads eller skole: Hvis VKO vinder, vil de højreorienterede og cheferne hovere.

De vil bruge anledningen til at prædike endnu mere disciplin og marked. Fagligt aktive, krigsmodstandere og anti-racister vil have lidt endnu et nederlag.

Omvendt: Hvis S-SF vinder, kan det åbne en debat om, hvad valget skal betyde: Hvordan får vi gjort op med racismen, krigspolitikken og økonomisk politik for eliten?

En S-SF-regering vil være lettere at presse, fordi den er valgt på, at folk ønsker en mere progressiv politik. Men det forudsætter, at der er nogen til at presse.

Socialister og valg

Under en borgerlig regering kan folk håbe på, at "hvis bare vi fik en S-SF-regering", så ville tingene være anderledes.

Med en S-SF-regering får vi testet den "teori" i praksis: Der er kun er meget få ting, der vil blive anderledes.

Det giver mulighed for – med baggrund i, at flertallet har stemt for forandring – at tage reelle diskussioner om, hvordan vi får forandring.

Her vil socialister argumentere for, at reel forandring kun kan komme fra neden: Gennem strejker, protester, demonstrationer – kort sagt gennem kollektiv organisering af kolleger og medstuderende.

Styrk kampen i hverdagen – stem Ø på valgdagen

Socialistisk Arbejderavis opfordrer til at stemme på Enhedslisten, fordi det er den eneste mulighed for at markere modstand på stemmesedlen.

Men det afgørende er at styrke kampen i hverdagen. Et nederlag til VKO vil give selvtillid til alle, der ønsker et opgør med elitens politik.

For at omsætte den selvtillid til reel forandring opfordrer vi alle til ikke kun at bruge valgkampen til at stemme på liste Ø – men især til at diskutere og organisere kampen fra neden.

JØRN ANDERSEN

Hvad solidaritet betyder for arbejdsgiverne

Und er den økonomiske krise flyder der fra arbejdsgivernes side en lind strøm af opfordringer til arbejderklassen om at udvise "solidaritet" ved at acceptere lønnedgang, dårligere arbejdsforhold og forringelse af velfærdsydelserne. Topcheferne og deres virksomheder har dog selv givet en række endog særdeles pædagogiske eksempler på, hvad denne form for "solidaritet" indebærer for deres eget vedkommende.

F.eks. kunne Dagbladet Politiken i marts måned fortælle, at direktørlønningerne i landets 16 største børsnoterede virksomheder er steget eksplosivt siden den økonomiske krises start. Således var der fra 2008 til 2010 en vækst på 23 %, fra 358 millioner kr. til 440 millioner, i udgifterne til direktørlønningerne. Denne udvikling skal vel at mærke ses på baggrund af andre tal fra Berlingskes Nyhedsmagasin, som viser, at direktionsmedlemmerne fra landets største børsnoterede selskaber har fået en gennemsnitlig lønstigning på intet mindre end 400 % siden 1994.

I den nævnte periode er direktionsmedlemmernes løn steget hele fem gange mere end almindelige lønmodtageres. Som følge deraf scorede direktionsmedlemmerne fra virksomhederne på C20-indekset i gennemsnit 8,9 millioner kroner sidste år. Ved årtusindeskiftet tjente en industriarbejder mellem en ottende- eller niendedel af en af topchef, hvorimod tallet i dag er styrtdykket til omkring en syttendedel.

Øget ulighed og fattigdom

De talrige opfordringer til arbejderklassen om under kapitalismens krise at udvise solidaritet med overklassen bliver sat yderligere i perspektiv af den kendsgerning, at det i høj grad var de rigeste, som blev forgyldt af det økonomiske opsving, der gik forud. Som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd påviste i et notat sidste år, havde de 10 % rigeste i gennemsnit 75.700 kroner mere i disponibel indkomst i 2007 end i 2001, hvorimod indkomsten for de 10 % fattigste i samme periode blot steg med 2.100 kroner.

En anden undersøgelse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd dokumenterede i juni måned, at antallet af fattige danskere mellem 2002 og 2009 voksede med 55 % til 346.000 personer. I samme periode er antallet af fattige børn steget med 51 %, hvilket betyder 65.000 børn, der lever i fattigdom. På Lolland vokser næsten hver tiende barn, eller 9,4 %, op i fattigdom. Danmark er tilmed blandt de lande i Europa, hvor uligheden øges hurtigst.

To slags solidaritet

En anden måde aflæse, hvad solidaritet betyder for arbejdsgiverne og deres venner i regeringen, er at se på udviklingen i erhvervslivets betaling af skattekroner til statskassen. Her er der siden 1989 sket en halvering af selskabsskatten, fra 50 % til 25 %. Dette forhindrede dog ikke regeringen i før sommerferien at offentliggøre planer om at sænke selskabsskatten yderligere – nu til blot 20 %. Dertil kommer, at kun hver fjerde virksomhed overhovedet finder det umagen værd at bidrage til statskassent. Således er antallet af virksomheder, der betaler selskabsskat, ifølge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd siden 1998 faldet fra 60 % til 26 %.

For de danske arbejdsgivere betyder solidaritet med andre ord, at de forgylder sig selv og samtidig forventer, at arbejderklassen accepterer mindre lønninger, dårligere arbejdsbetingelser og lavere velfærdsydelser. Man kan således ikke just beskylde arbejdsgiverne for lav klassebevidsthed. Som modsvar må vi sætte arbejderklassens solidaritet, hvor vi står sammen for at forhindre, at regningen for den økonomiske krise, de har skabt, bliver sendt videre til os.

LARS HENRIK CARLSKOV

Socialistisk Arbejderavis
Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V Konto nr.: 1551–5780160 saa@socialister.dk. www.socialister.dk Tryk: Trykcentralen Ansv.: Anders Bæk Simmonsen. Red. afsluttet 17. august 2011 ISSN 1600-2687

Revolutioner og fagforeninger

Det er ubestrideligt, at arbejderklassen havde en afgørende rolle både i den tunesiske og i den egyptiske revolution. F.eks. var de meget store strejker udslagsgivende op til Mubaraks fald den 11. februar, selv om medierne har nedtonet det.

For mange unge, som kender denne historie, kan det alligevel virke uforståeligt, at revolutionære lægger så megen vægt på fagforeninger. Hvilket vel egentligt ikke er så sært, hvis man husker på HKs rolle under CSC-konflikten, som jo tangerede det rene forræderi.

Men for at forstå det, skal man vide, at fagforeninger og fagforeninger kan være meget forskellige ting. Der er en kæmpe forskel på, om fagforeninger er et stivnet pamperpræget system, som kendetegner HK i Danmark anno 2011, eller om vi taler om de uafhængige egyptiske fagforeninger, som er vokset direkte ud af kampen.

Repressive statsfagforeninger

For at fjerne enhver misforståelse, har de nye fagforeninger intet tilfælles med Mubaraks gamle statsfagforeninger, som var en integreret del af undertrykkelses-apparatet. Derfor var det også en sejr for de nye fagforeninger, at militæret følte sig presset til at opløse de gamle statsfagforeninger den 4. august – efter nye kæmpedemonstrationer på Tahrir-pladsen.

Fagbureaukratiet

Anderledes forholder det sig med HK – og alle andre fagforeninger i Danmark. På trods af forræderiet ved CSC-konflikten kæmper venstrefløjen – eller græsrødderne i HK – jo ikke for HKs opløsning. Hvilket igen hænger sammen med, at der i HKs basis er nogle solidariske kræfter, som ikke vil det samme som HKs bureaukratiske top.

Det typiske er, at der i lande med en udviklet fagforeningstradition udvikler sig en bureaukratisering af fagforeningerne med et stort lag af professionelle. Deres interesser bliver at bevare systemet – og ikke at kæmpe for arbejdernes langsigtede interesser, som er at afskaffe systemet. Ikke fordi de er onde – men fordi de som lag bliver fysisk adskilt fra arbejderne på fabriksgulvet.

Gramsci og Trotskij

Gramsci, som var en italiensk revolutionær, analyserede dette i tyverne efter den ungarske og italienske revolutions nederlag og konstaterede, at det er et vilkår for enhver fagforeningsbevægelse. Over tid vil der udvikle sig en bureaukratisering, som vil være revolutionens fjende. Trotskij strammede det senere til, at i forhold til fagbureaukratiet ville "hæren og politiet være det rene legetøj" som modstandere.

Fagbureaukrati i Egypten?

De nye egyptiske fagforeninger er stadig græsrodsorganisationer uden et udviklet bureaukrati. Derfor minder de langt mere om det polske "Solidarność" i 1980 end danske bureaukratiserede fagforeninger, og så længe det er tilfældet, vil de være en konstant udfordring for militæret.

Den egyptiske revolution er i en fortsat ustabil "dobbeltmagtsituation", hvor arbejderklassens revolutionære krav vil være uforenelige med det kapitalistiske systems overlevelse i Egypten. Og så længe det er tilfældet, kan en blodig kontrarevolution være den løsning, som regimet vil søge.

Portugal 1975

Sådan blev det i Polen i 1981 og i Chile i 1973. Men faren kan også komme fra anden side, som vi så det i Portugal efter Nellike-revolutionen i 1974. Her satsede de europæiske socialdemokratier massivt på at få opbygget et fagbureaukrati, som kunne blive en stødpude mellem græsrødderne i de nye fagforeninger og den herskende klasse. Noget lignende har man allerede kunnet se spirer til i Egypten.

Om det vil lykkes afhænger af flere forhold – ikke mindst tidsfaktoren og revolutionens skæbne i andre arabiske lande. Men også af, at der i bunden af de egyptiske fagforeninger fastholdes en politisk forståelse af nødvendigheden af uafhængige, kæmpende fagforeninger.

Den fortsatte økonomiske krise kan gøre det indlysende. Men tilstedeværelsen af en stærk revolutionær socialistisk modpol til en sådan spirende bureaukratisering vil også være nødvendig.

HANS JØRGEN VAD

Arabiske oprør fortsætter

Revolutionære processer ruller stadig i mellemøstlige og nordafrikanske lande, men reelle strukturelle forandringer sker ikke fra én dag til en anden. Billedet i den arabiske verden er et kompliceret samspil mellem revolutionære og kontrarevolutionære kræfter, nye håb og nye nederlag, dog efterlader det generelt et indtryk af et stærkt folkeligt ønske om politiske og sociale forbedringer, der ikke blot kræver, at magten skifter ansigt, men kræver en vidtgående omfordeling af magt og ressourcer.

Tunesien er eksempel på, at en diktators fald kun måske er det første tøvende skridt i en mere demokratisk retning. Sociale og politiske forbedringer i Tunesien er stadig beskedne, og de demonstrationer, der går gennem de tunesiske gader, mødes stadig af brutale politistyrker. Den tunesiske befolkning holder fast i kravet om politiske reformer og fair domme over Ben Ali-regimets forbrydelser.

Egypten har også kun set begrænsede fremskridt efter Mubaraks afgang, og trods vedvarende demonstrationer, er militærets politiske kontrol stadig udstrakt. Uafhængige fagforeninger er legaliseret, men arbejdernes organisering lader stadig meget at savne for at kunne udfordre militærets magt.

Viljefaste diktatorer i Syrien og Yemen

I Syrien klæber Assad-styret tilsyneladende godt fast til magten og slår hårdt og brutalt ned på protesterne, der opstod som reaktion på voldsomme privatiseringer og nedskæringer i den offentlige sektor. Flere hundreder er dræbt i sammenstød mellem regeringsstyrker og demonstranter. Ikke desto mindre støttes oprøret bredt af meget store dele af den syriske befolkning, der foreløbigt forlanger Assad-regimets afgang.

Også store demonstrationer i Yemen kræver præsident Saleh's øjeblikkelige fratrædelse. Saleh har svaret igen med vold, og hundredvis af demonstranter har mistet livet i løbet af de sidste måneders uroligheder. Flere medlemmer fra Saleh-regimets rækker har opgivet deres støtte til diktatoren. I begyndelsen af juni blev Saleh og flere officerer såret ved et angreb på præsidentpaladset, og præsidenten tager nu – ifølge ham selv – midlertidigt ophold i Saudi Arabien.

Håb for Palæstina

I Israel, hvor der nu også afholdes store, folkelige protester, handler det ikke så meget om politiske rettigheder som om en generel utilfredshed over fattigdom, stigende boligpriser, lave lønninger og stigende social ulighed, og mange ønsker præsident Netanyahu's afgang. Bevægelsen vinder overvældende opbakning hos den israelske befolkning, og op mod en halv million israelere er på gaden for at kræve bedre forhold. Man skal tilsyneladende ikke leve under strenge diktaturer for at lade sig inspirere af den arabiske revolutions-ånd.

Denne revolutions-ånd er også inspiration for palæstinenserne, der i flere måneder har protesteret og krævet politiske såvel som sociale reformer. Særligt nu, hvor Israels regering godkender flere israelske bosættelser på Vestbredden, er spændingerne i området intense. De stigende frustrationer i både Israel og Palæstina tænder nyt håb for en afslutning på undertrykkelsen af palæstinenseres rettigheder.

Om de arabiske revolutionerne vil sejre i denne omgang og bibringe de forandringer, som de arabiske folk kæmper for, synes stadig tidligt at spå om, og afgørende forandringer i magtens strukturer er endnu svære at få øje på. Men det bliver næppe let at slukke det håb om forandring, det mod til at kæmpe og den tro på massernes magt, som gløder i den arabiske verden.

AF MARIE JÆGER

OPRØR I EUROPA

Folk har fået nok af at være syndebukke for de riges skattelettelser og lønfest. Utilfredsheden er blevet og bliver manifesteret gennem strejker, demonstrationer og voldsomt gadeoptøjer.

Disse manifestationer kan være med til at styrke arbejderklassen, som ellers er under massive angreb, under dække af, at den økonomiske krise nødvendiggør massive besparelser. Det er vigtigt med disse manifestationer, for de viser, at hvis vi står sammen og danner enhedsfront, så kan vi ryste magthaverne i deres grundvold. Ultimativt kan de mange protester udvikle sig til en verdensomspændende revolution.

Spanien

Spanien er et af de lande hvor befolkningen har vist, at de ikke vil betale for de riges eskapader. Her har der d. 15. maj været store demonstrationer i Madrid og Barcelona og andre større byer. Et af kravene har blandt andet været et rigtigt demokrati. Senest, den 5. august, har unge indtaget Puerto del Sol i Madrids centrum.

Grækenland

I Grækenland har der været mange demonstrationer og strejker, og der har flere gange været voldsomt gadeoptøjer. Dette har været befolkningens modsvar på, at det er dem, der skal betale for den krise, de rige har forårsaget. Det seneste oprør var den 31. juni, hvor der var voldelige demonstrationer, imens parlamentet stemte om besparelser og skattestigninger for at redde økonomien. De græske arbejdere har det sidste år jævnligt været på gaden, og der har været voldelige konfrontationer. Folk er trætte af det er dem, der skal betale for de riges eskapader, risikable investeringer og økonomiske spekulationer.

Frankrig

I Frankrig var der i oktober sidste år generalstrejke. Hele 8 fagforeninger støttede strejken og over halvdelen af befolkningen. Franskmændene var på gaden for at demonstrere mod pensionsreformen. Strejkerne lammede hele Frankrig inkl. flytrafikken

England

England er der lige nu voldsomt oprør i London, Birmingham, Nottingham, Liverpool og Bristol. Det specifikke startskud var en demonstration d. 6. august. Omkring 300 personer havde forsamlet sig på High Road foran den lokale politistation til en fredelig demonstration mod politiets nedskydning af en 29-årig mand i sidste uge i bydelen Tottenham. Men da politiet slog en 16-årig pige i jorden eskalerede tingene hurtigt.

Set i lyset af folks vrede mod politivold, racisme og de øvrige opstande rundt om i Europa, er det umuligt at affeje urolighederne og gadekampene med simple forbrydere og bøllers hærgen, som borgerlige medier forsøger. Årsagen til oprøret skal findes i de sociale misforhold, der præger hele verden også i England. Folk har fået nok. De har ingen håb for fremtiden. Der er ingen anden vej tilbage end modstand.

Spørgsmålet om, hvor vidt demonstrationerne og strejkerne udvikler sig til revolutionære tilstande, kan meget vel ligge i, hvor hurtigt og effektivt, de bliver organiseret. Det er vigtigt at de oprørske borgere får vist et alternativ, så demonstrationer, strejker og gadeoptøjer ikke blot forbliver sporadiske og uorganiserede begivenheder, der ikke fører nogen veje.

Brug for fagbevægelsen

Det kan nemlig demoralisere arbejderklassen og knække deres selvtillid. Dette er allerede en trussel, der ligger og truer i en tid med de massive angreb på velfærd og arbejderklasse, vi ser. Det skaber fare for depressive tilstande, når arbejderne bliver splittede og begynder kun at kæmpe for deres egen overlevelse.

Mere end nogensinde før er der brug for, at fagforeninger, arbejderorganisationer, organiserede socialister etc. kaster sig ind i kampen for at få organiseret protesterne og kannalisere vreden over i en vilje til at skabe et retfærdigt samfund.

LOTTE WITTENDORFF LAURSEN

Billeder, fra toppen: Kampklædt politi, forsøger at stoppe protesterne i London - Engelske unge viser deres foragt for politiet - Protester i Athen - Massedemonstration i Madrid

LIBYEN ET HALVT ÅR EFTER

Mange har siden Vestens intervention i Libyen spurgt, hvorfor Vesten kun har interveneret i Libyen, og ikke i f.eks. Bahrain eller Syrien, hvor undertrykkelsen er mindst lige så stor.

Svaret er, at Vesten ikke blander sig for at hjælpe befolkningerne, men i stedet er styret af at pleje egne interesser.

Mellemøsten er et enormt vigtigt område for Vesten, hovedsageligt fordi der er olie, men også på grund af en række andre ting, som f.eks. at Suezkanalen er enormt vigtig for verdenshandlen. At kunne kontrollere Mellemøsten er derfor meget vigtigt for Vesten, og man har i lang tid gjort dette ved hjælp af diktatorerne i de forskellige lande.

Da revolutionerne begyndte at brede sig, blev vestlige ledere bange for at miste kontrollen over regionen. De krævede derfor meget tidligt, at f.eks. Egypten efter Mubaraks fald skulle love at overholde olieaftaler, og love ikke at ændre forholdet til Israel, Vestens vagthund i Mellemøsten.

Hvordan Vesten har forholdt sig til de mellemøstlige oprør har altså været styret af, hvordan man har kunnet fastholde sin kontrol med området.

Libyen

Når man så ser på Libyen i denne sammenhæng, så er det et vigtigt område for Vesten at kontrollere, både på grund af olien, men også ved at Libyen er det eneste, som adskiller Egypten og Tunesien. Ved at kontrollere Libyen kan man holde de to revolutioner lidt på afstand fra hinanden. Det, at Vesten valgte at gå ind i Libyen, skal ses som et udtryk for frygt for, hvad alternativet kunne være.

På dette tidspunkt vidste man ikke, hvordan tingene ville udvikle sig i Egypten. Hvis Egypten valgte at hjælpe oprørerne i Libyen militært, ville Gaddafis styrker ikke få et ben til jorden, og så ville Vesten ikke kunne kontrollere udviklingen i landet.

Militært set har der stort set været dødt løb mellem Gaddafis styrker og oprørsstyrkerne, lige siden flyveforbuddet blev indført. Fra tid til anden har begge sider formået at indtage forskellige småbyer, men i det store hele har ingen af siderne formået at gennemføre større offensiver.

Dette er der flere grunde til. Først og fremmest er begge sider blevet svækket militært efter NATO og andre begyndte den militære intervention.

Gaddafi er blevet svækket på grund af bombardementerne som har ødelagt en stor del af hans militær. Ifølge den afhoppede general Yahmed var Gaddafis militære styrke i slutningen af maj måned kun en femtedel af hvad den havde været til at starte med.

På den anden side har oprørerne heller ikke den store militære formåen. Intern splid og mangel på våben gør, at oprørerne heller ikke kan lave større militære angreb på Gaddafis styrker.

Oprør

I starten af det arabiske forår var det nok de færreste, som havde troet, at den revolutionære bevægelse ville sprede sig til Libyen, da Gaddafi længe havde styret dette land med en enorm hård undertrykkelse, hvor der bl.a. var dødsstraf for bare at oprette et politisk parti.

Kort efter at oprøret i Libyens ene naboland, Tunesien, havde spredt sig til det andet naboland, Egypten, var dette dog præcist hvad der skete.

Oprøret startede med fredelige protester i en række byer, hvor man blev mødt med politivold. Oprøret bredte sig hurtigt til store dele af landet.

Inspirationen fra Egypten var tydelig, da man flere steder opbyggede teltlejre ligesom på Tahrirpladsen. Man svarede igen på politiets vold ved at brænde politistationerne af, så de ikke havde sikre baser i byerne at trække sig tilbage til.

Undertrykkelse

Gaddafi satte meget tidligt hæren ind for at knuse oprøret i de forskellige byer, men på trods af den massive undertrykkelse endte oprøret med at nå helt til Gaddafis højborg, Tripoli.

Gaddafi formåede dog, gennem propaganda og skånselsløs undertrykkelse i Tripoli, at stoppe oprørets fremmarch i hovedstaden. Dette gav Gaddafi et momentum, hvor han formåede at erobre en række mindre byer tilbage.

Misrata, som er Libyens tredjestørste by, og som ligger forholdsvist tæt på Tripoli, har han dog endnu ikke været i stand til at indtage, på trods af hans hærs overlegenhed i både træning og udstyr. Dette stiller også spørgsmålstegn ved påstanden om, at Benghazi ville være blevet massakreret, hvis ikke Vesten havde blandet sig.

Sammensat oprør

Oprørerne har under hele forløbet været en meget sammensat gruppe. Der er ingen tvivl om at oprøret i starten var et ægte oprør fra neden, hvor de lavere klasser i samfundet gik på gaden for bedre sociale forhold og demokratiske rettigheder.

Da Gaddafis kontrarevolution tog til i styrke og truede oprøret, kom det militære aspekt dog til at fylde mere, hvilket betød at folk med militær erfaring fik mere indflydelse. De folk med militær erfaring var hovedsaligt folk fra Gaddafis hær, som havde sluttet sig til oprørerne, men inkluderede også stærkt religiøse folk, som tidligere havde været i Irak og kæmpe mod besættelsen dér.

Det, at Gaddafis hær nu udgjorde en så overhængende trussel mod oprøret, betød at kravet om at afsætte diktatoren kom til at stå langt mere centralt end arbejderklassens krav om forbedrede sociale forhold.

Vestens flyveforbud

Dette kom til sin yderste konsekvens, da det Nationale Overgangsråd i Benghazi, ud af desperation, begyndte at bede Vesten om at oprette en flyveforbudszone.

Vesten indvilgede som bekendt i at indføre flyveforbudszonen. Men det kom til at koste oprørerne dyrt, da de vestlige magter fra da af også ønskede at have kontrol over oprøret og hvilken retning det skulle gå.

Det gjorde de i første omgang ved at stille krav om billige oliekontrakter og om, at oprørerne skulle opfylde en række internationale aftaler, som Gaddafi havde indgået.

Det Nationale Overgangsråd, som til at starte med bare havde haft til formål at koordinere protester i forskellige byer, blev i stigende grad behandlet af Vesten som en regering. Og man begyndte fra Vestens side, med bestikkelser og andre midler, at påvirke, hvem der sad i rådet, og hvad de skulle mene om forskellige ting.

Ledere, som er vokset frem gennem oprørsbevægelsen, er derfor gradvist blevet luget ud til fordel for folk med tilknytning til CIA og afhoppede generaler fra Gaddafis militær.

Vestens indblanding har på den måde medvirket til at skærpe den interne splid i bevægelsen, som på det seneste er blevet så alvorlig, at Misrata har erklæret, at de ikke længere tager imod ordrer fra Benghazi, da de ikke har tillid til den militære ledelse dér.

Det er sørgeligt at se en revolutionær bevægelse på den måde blive korrumperet af Vesten. Men da den vestligt støttede regering i Benghazi nu i højere grad er styret af Vesten end af befolkningens interesser, er håbet for et oprør fra neden i Libyen nu i højere grad afhængigt af den egyptiske og tunesiske revolutions succes.

JENS ANDERSEN

KRIG OG ISLAMOFOBI

Terrorangrebet på Word Trade Center 11. september 2001, blev begivenheden, som gav kredsen omkring USA´s daværende præsident Bush anledning til at igangsætte. "The Project for a New American Century".

Allerede for over ti år siden var USA økonomiske nedtur en kendsgerning. Selvom USA stod tilbage som den eneste supermagt efter Den Kolde Krigs afslutning, blev USA udfordret økonomisk af regionale stormagter som Kina, Rusland og Europa. Militært var USA stadig totalt dominerende. Derfor skulle den militære magt bruges til at styrke USA økonomisk og geopolitisk. Adgang til Mellemøstens olie var en vigtig del af strategien. Målet var at sikre USA´s fortsatte global dominans.

USA startede "Krigen mod terror". Bush doktrinen: Enten er du med os – eller også er du med terroristerne, har sat rammen for magthavernes retorik og handlinger i et helt årti.

Vestens krige i Mellemøsten

Afghanistan krigen startede allerede samme år og i 2003 begyndte Irak krigen. USA krævede ubetinget støtte til sine krige. England og Danmark med Tony Blair og Anders Fogh i spidsen støttede betingelsesløst.

Afghanistan krigen fremstod som en "god og retfærdig krig", men mødte alligevel folkelig modstand. Irak krigen, derimod, blev mødt med massiv, global modstand udtrykt den 15. februar 2003, hvor millioner verden over demonstrerede i håbet om at forhindre krigen.

Bush, Blair og Fogh havde kun foragt tilovers for krigsmodstanderne, som hurtigt blev stemplet som terrorister og Saddam-elskere. Det lagde en dæmper på ytringsfriheden.

Afghanerne og irakerne måtte finde sig i at blive besat og påtvunget endnu en krig, som om der ikke havde været krige nok i Afghanistan og Irak. De har måttet finde sig i at blive påtvunget Bush, Blair og Foghs værdier og demokratiopfattelse. De har måttet finde sig i at blive pålagt en nyliberalistisk chok doktrin. I dag har de har ikke kontrol og selvbestemmelse over deres eget land.

Islamofobi

Verdens muslimer kom under mistanke for terrorisme. Nye "terrorlove" satte demokratiske rettigheder, retssikkerhed og menneskerettigheder ud af kraft og gav politi og efterretningsvæsen mere magt. Hån, hetz, mistænkeliggørelse og diskrimination er daglig kost for muslimer. Islamofobien en i dag så integreret i vores tankesæt, at alle troede/frygtede, at terrorangrebet i Oslo var begået af en muslim.

"Krigen mod terror" har været til gavn for en lille elite, som har tjent penge på krigen. Det er våbenproducenterne, private entreprenører som f.eks. Mærsk, militære sikkerhedsfirmaer og multinationale selskaber, som har fået lukrative kontrakter.

Krigene har ikke stoppet terrorismen, tværtimod har de øget terrortruslen.

Politisk har det givet højrefløjen nemt spil. Nationale, etniske og religiøse forskellige er blevet pustet op som afgørende politiske modsætninger. Det har igen bidraget til at retfærdiggøre krigene og give dem et element af korstog. Og det har givet næring til at den radikale højrefløj/nazisme har fået selvtillid og forsøger at komme i offensiven.

Revolutioner og modstand mod de imperialistiske krige

The Project for a New American Century er dødt. USA under Obama kæmper for at redde stumperne af en supermagt. USA kunne ikke vinde i Irak og kan det heller ikke i Afghanistan. Exit-strategierne i Irak og Afghanistan skal dække over nederlaget og sikre et "ærefuldt" tilbagetog.

USA er presset i Irak og Afghanistan. Men også af sin egen befolkning. Et stort flertal af amerikanerne ønsker krigene stoppet og pengene brugt på jobs og velfærd i USA.

Revolutionerne i Nordafrika og Mellemøsten har i løbet af 2011 sat en ny global dagsorden.

Islamofobiens millioner af myter er blevet afløst af respekt for at tunesiske unge, arbejdere og kvinder selv skaffer sig af med en diktator. Beundring over at folk i Syrien fortsætter med at kæmpe for frihed selvom de undertrykkes brutalt. Afsky over at USA og Danmark holder hånden over diktaturerne i Saudiarabien og Bahrain, mens de bomber Libyens land med henvisning til diktator, Gadaffi.

LENE JUNKER

ANTIKRIGSAKTIVITETER

DATO	TIDSPUNKT	STED	AKTIVITET
24. AUGUST	16.30	ODENSE UNGDOMSHUSET	NEJ TIL KRIG AKTIVISTMØDE UDDELING FOLDERE MV.
26. AUGUST	15-17	ÅRHUS BANEGÅRDEN	NEJ TIL KRIG AKTIVISTMØDE FOR MALING AF BANNERE MV.
26. AUGUST	16.00	KØBENHAVN CAFÉ RETRO, KBH. N	AFSKAF VKO – FOR ET ANSTÆNDIGT DANMARK
27. AUGUST	13-22	KØBENHAVN FREDERIKSBERG RÅDHUS - RÅDHUSPLADSEN	NEJ TIL KRIG AKTIVISTMØDE
30. AUGUST	16.00	KØBENHAVN FREDSFONDENS HUS, DRONNINGENSGADE 14.	NEJ TIL KRIG AKTIVISTMØDE
1. SEPTEMBER	KL. 16.30	ODENSE UNGDOMSHUSET	UDDELING AF FOLDERE MV
2. SEPTEMBER	15-17	ÅRHUS BANEGÅRDEN	HAPPENING I ODENSE
4. SEPTEMBER	KL. 18	ODENSE UNGDOMSHUSET	UDDELING AF NEJ TIL KRIG FOLDER MV.
5. SEPTEMBER	KL. 15.00-17	ODENSE BANEGÅRDSPLADSEN	UDDELING AF FOLDER MV.
5. SEPTEMBER	15-17	ÅRHUS BANEGÅRDEN	FREDSVAGTENS FLAG ALLÉ
5. SEPTEMBER	10-18	KØBENHAVN VED STRANDEN	FREDSFESTIVAL
9. SEPTEMBER	14-18	ÅRHUS. SØLYSTGADE BEBOERHUS,	BODER, DEBAT OG MUSIK
10. SEPTEMBER	11-23	KØBENHAVN KARENS MINDE VALBY	FREDSFESTIVAL BODER, DEBAT OG KULTUR.

Modstand.org

Obamas gældskrise

Skuespil og brutal krisepolitik

Den 3. august underskrev USA's præsident Barack Obama aftalen om at hæve USA's gældsloft. Hermed afsluttedes det drama, der gennem hele juli måned angiveligt truede med at sende den amerikanske stat i betalingsstandsning.

Konsekvenserne af en betalingsstandsning ville have været voldsomme. Nyhedsbureauet Ritzau beskrev det en uge tidligere som "en reel risiko for, at USA's kreditværdighed bliver sat ned. Sker det, kan det forårsage en økonomisk recession i USA og udløse kaos på de globale finansmarkeder".

Well, well, well: USA's gældskrise er reel. Det er en af de største ubalancer i verdensøkonomien. Men hverken Demokrater eller Republikanere ville have tilladt USA at gå i betalingsstandsning.

Så hvad handlede dramaet om? Det bliver tydeligt, hvis man kigger på overskrifterne i det indgåede forlig:

- Nedskæringer her og nu på 1.000 milliarder dollars.
- Nedskæringer over de næste 10 år på 1.500 milliarder dollars.
- Ingen skattestigninger for de rige.

Historien kender vi fra Europa. Nedskæringerne rammer vitale områder for alle andre end eliten: Sundhed, uddannelse, arbejdsløshedsunderstøttelse, social sikkerhed osv.

Det er brutal krisepolitik. Eller mere præcist: Klassepolitik. Især hvis man kigger på, hvor gælden stammer fra.

USA havde ganske vist ophobet en betydelig gæld gennem Bush's præsidentperiode – især fra ufinansierede skattelettelser til fordel for de rige og fra krigene i Irak og Afghanistan.

Men det var den økonomiske krise i 2008, der for alvor sendte gælden i vejret. Tusinder af milliarder dollars blev pumpet ud af statskassen og ind i banker og industri. Trods disse mange milliarder er arbejdsløsheden stadig høj, og stigende, mens de rige bliver stadigt rigere.

Den gæld er den amerikanske elite – fra Obama til de mest højre-orienterede Tea Party-folk – enige om, at amerikanske arbejdere og fattige skal betale.

Obama-eliten ville dog godt have de rige til at betale lidt i skat. Men Tea party-eliten trak det længste strå og sikrede, at de rige ikke kommer til at betale mere i skat de næste mange år.

Problemet for Obama var, at han var blevet valgt på et løfte om "forandring". Og hans popularitet var i forvejen tyndslidt, fordi meget få havde set bare en smule af denne "forandring".

Med udsigten til et præsident-valg i 2012 var der behov for et skuespil. Obama måtte først udsættes for "et hårdt pres", før han kunne acceptere en så brutal klassepolitik. Og hvad var mere velegnet end presset fra en truende statsbankerot?

Tea Party-Republikanerne var naturligvis fit for fight. Det de fik ud af dramaet var – ud over ikke at skulle betale mere i skat – at de kunne fremstå som de kompromisløse klassekæmpere for eliten, de allerede længe har vist sig at være i mange af USA's delstater.

Første akt af skuespillet lykkedes, men ikke uden ridser i lakken. Et stort mindretal af demokrater stemte imod aftalen i Kongressen. Samtidig trænger en stadigt mere brutal virkelighed sig på for flertallet af amerikanere: Nedskæringer, arbejdsløshed og truende fattigdom.

Kampen om krisepolitikken er ikke slut.

JØRN ANDERSEN

Grækenland: Nedskæringer og arbejdermodstand

Uddrag af interview fra Socialist Review med den revolutionære socialist Nikos Loudos om modstanden mod nedskæringer i Grækenland.

Hvad har nedskæringerne betydet for arbejdernes levestandard?

Den officielle arbejdsløshed er nu op til 16 %. Instituttet som kontrolleres af fagforeningerne siger, at vi er på vej mod 22 % arbejdsløshed. Det betyder, at vi i løbet af de næste par måneder vil nå det afgørende antal 1 mio. arbejdsløse i en befolkning på 11 mio.

Et andet måltal, median-indkomsten i den græske økonomi, er faldet 15 %. Hvis medianen er 15 %, er der arbejdere, der har mistet endnu mere end dette. Samtidig er der et generelt angreb - se hvad der er sket i fx offentlig uddannelse og sundhed.

Hvordan tror du folkestemningen har ændret sig over de sidste 18 måneder?

Ændringen er virkelig stor. For eksempel konkluderede en ny meningsmåling foretaget af en stor medievirksomhed, der støtter nedskæringerne, at 87 % af befolkningen mener, at landet går i den forkerte retning. Kun 7 % siger, at det går i den rigtige retning.

Og så sagde 88 % at de ikke er tilfredse med den måde, demokratiet fungerer i landet. Det er flertallet af befolkningen der mener at hele det politiske system og dets institutioner ikke virker.

I samme meningsmåling sagde 92 %, at de er skuffet over regeringen, men 88 % sagde også, at de også er skuffet over den højreorienterede opposition.

Da de spurgte folk, hvad de tror er løsningen, var lidt mindre end 10 % enige om, at løsningen er at gennemføre nedskæringerne, mens 60 % siger, at vi har brug for en anden løsning. Men 26 % siger, at vi har brug for en virkelig anden løsning, at forlade euroen, IMF osv.

Er det begyndelsen til en krise for parlamentarisk demokrati i Grækenland?

Ja, og selv den anden side taler om en sådan krise. En måde man kan se, det er, at hvis vi havde været i samme situation for et par år siden, ville løsningen være nyt valg. Nu siger de, vi kan ikke gå til valg, fordi meningsmålingerne viser, at ingen af de store partier kan danne et flertal til at gennemføre nedskæringerne. Så de siger, vi ved at flertallet af befolkningen er imod os, men vi vil gennemtvinge nedskæringerne alligevel.

Der har været omkring 12 generalstrejker de sidste 20 måneder. Hvordan har strejkebevægelsen udviklet sig?

Fagbureaukratiet bliver kontrolleret af medlemmer af Pasok. Fagforeningslederne sagde at de ikke ville strejke mod regeringen. Men realiteten er at vi har haft den største serie af generalstrejker i Grækenlands historie.

Generalstrejken den 5. maj sidste år var den største vi nogensinde har haft. Fordi regeringen brugte politiet til at skræmme folk, sagde man at vi ville se bevægelsen stoppe bagefter. Men mange dele af arbejderklassen fortsatte kampen mod gennemførelse af nedskæringer i deres sektorer.

Resultatet var at fagbureaukratiet blev presset til at indkalde til en ny generalstrejke hver eller hver anden måned. Og hver generalstrejke var en ny oplevelse med nye faggrupper der deltog og dannede netværk.

Hvad er næste skridt i kampen?

Fagforeningerne diskuterer en 48 timers strejke i de kommende uger. Det vi være første gang vi har haft en 48 timers generalstrejke.

Vores pres på arbejderbevægelsen handler om, at vi bør støtte strejker, og at vi bør skabe netværk mellem arbejdspladser for at sikre, at ingen af disse grupper af strejkende arbejdere er isoleret. Vi skal sørge for at få solidritetsaktioner på andre arbejdspladser.

Vi har allerede eksempler på arbejdspladser der under en kamp tager ting under deres kontrol, og vi skal have flere eksempler.

Bankarbejderne siger at de vil lukke den del af banksektoren, der betaler for gælden, men vil holde den del åbent, der udbetaler fx pensioner. Vi vil se mere af dette ske i el-branchen, i havnene, inden for telekommunikation, osv. Vi har brug for arbejderkontrol i de sektorer, hvor strejke finder sted.

MARK L THOMAS

Nej til vindmølletestcenter i Østerild

Planerne om et nationalt vindmølletestcenter i Thy møder modstand. 600 thyboere demonstrerede mod fældningen af klitplantagen, og miljøaktivister har flere gange forhindret skovrydningsmaskiner i at fælde i alt 266 hektar skov. Det er lykkedes at forsinke fældningen af en stor del af skoven i hvert fald indtil Vestre Landsret har taget stilling om der kan klages over Miljøministeriet.

Testcenteret skal bestå af 7 kæmpevindmøller med en højde på op til 250 meter. Vestas og Siemens har hver fået 2 pladser, de sidste 3 udlejes af Risø DTU som skal drive centeret.

Processen med at fastlægge centerets placering beskrives som udemokratisk og lukket. Det viste sig at miljøminister Karen Ellemann på et lukket møde i 2009 med bl.a. vindmølle-industrien og ledende topfolk i Thisted kommune forhandlede placeringen på plads. Siden har hun holdt fast i den placering, selvom andre steder har været nævnt som bedre alternativer. Det fik de Radikales miljøordfører Johs. Poulsen til at sige at: ”Miljøministeren står tilbage med blussende røde ører efter et forhandlingsforløb, hvor den ene usandhed, fejloplysning og manipulation efter den anden er blevet blotlagt af oppositionen i et næsten arkæologisk udgravningsarbejde med ske og mårpensel”.

Protester i Østerild

Statsskov til privatskov

Østerild Klitplantage er en statsskov. Som erstatning for den fældede skov skal der ifølge ”Lov om et testcenter for store vindmøller ved Østerild” plantes 273 hektar erstatningsskov. Erstatningsskoven bliver plantet i pletter ud over hele Danmark, og den bliver privatejet. Tabet af sammenhængende skov er ikke godt for dyrelivet, ligesom erstatningen af statsskov med privatskov betyder at man kun må færdes i skovene om dagen – og kun på stierne.

Rydningen af Østerild Klitplantage skal betales af staten. Miljøjournalisten Kjeld Hansen har fundet ud af at de penge skal komme fra salg af statsskove for en værdi af 225 millioner kroner. Tidligere salg af 366 hektar (svarende til 17,2 millioner kroner) statsskov i Thy i 2004-2005 endte med at de nye ejere straks huggede skoven ned for at sælge træet.

Fejlberegninger

Oprettelsen af testcenteret sker i et område der er med i regeringens egen Naturkanon 2009. Østerild Klitplantage ligger desuden mellem Nationalpark Thy og Vejlerne, der er Nordeuropas største fugleyngleplads. Beslutningen er hastet igennem, og undersøgelserne der viser konsekvenserne for områdets natur beskrives som sjuskede, mangelfulde og i nogle tilfælde fejlagtige.

Det var VVM-rapporten der dannede grundlag for godkendelsen af placeringen i Østerild.

I rapporten regnede man på støjforureningen ud fra 12 MW møller. Med de møller der skal sættes op bliver støjforureningen på op til 20 MW. Ifølge Støjbekendtgørelsen vil det betyde ekstra ekspropriation af 15 boliger, et hotel og også Thy-lejren vil være i fare – et af de vigtige argumenter for at vælge Østerild var at kun 5 ejendomme skulle eksproprieres.

Som et andet eksempel kan nævnes at der er fejl i beregningen af zonegrænser – Thisted By, Hanstholm By og noget af Nationalpark Thy ligger ikke i fjernzonen som VVM-rapporten fastslår. De ligger i mellemzonen hvilket betyder at vindmøllerne og vingernes rotation fremstår tydeligt i landskabet.

Konsekvenserne for områdets vådområder, fugleliv, flagermus osv. var heller ikke ordentligt undersøgt i VVM-rapporten.

”Der er intet der er lavet ordentligt, alting foregår baglæns. Det er først nu de går ud og undersøger flagermusene. Det skulle de have gjort mens de lavede VVM-redegørelsen som blev hastet igennem på nogle måneder. Første gang de skulle undersøge bl.a. flagermusen og birkemusen havde de ikke engang været heroppe, næste gang kom der 2 mænd i 2 dage” siger Lotte Sjelborg Pring, aktivist fra Østerild Klitplantage.

Forretningshemmeligheder

Ifølge Dansk Naturfredningsforenings hjemmeside er mange af de områder som miljøministeriet overvejede at placere testcenteret på fredede områder. Og ”14 ud af de 17 screenede områder er statsejede skov- og naturområder - på trods af, at mere end 90 % af landets areal er privatejede arealer.”

Ødelæggelsen og salg af store mængder statsejet skov baner vejen for et testcenter hvor store vindmølle-virksomheder kan forske i hav-vindmøller. Men den viden det enkelte firma får er forretningshemmeligheder som firmaet får lov at beholde for sig selv. Ikke engang DTU Risø der driver centeret får del i den nye viden.

CHRISTINE BERGEN

MODSTAND

Beslutningen om at placere 7 kæmpevindmøller i Østerild Klitplantage har mødt massiv modstand. En demonstration den 15. juli samlede 600 thyboere, og siden den 16. juli hvor maskinerne gik i gang har aktivister været i skoven døgnet rundt. Ved at stille sig foran rydningsmaskinerne lykkedes det aktivisterne at forsinke fældningen af de første 12 hektar skov i halvanden uge.

Aktionen har mødt opbakning fra beboerne i området, Lotte Sjelborg Pring siger: ”Det er utroligt hvad de lokale yder af indsats. De er flinke til at komme med mad og i det hele taget støtte op når der er nogle forskellige arrangementer. Vi fik champagne af nogen da fældningen blev udsat.”

Lokale lodsejere har meldt miljøministeriet til Vestre Landsret, den 29. august skal den tage stilling til om der kan føres sag mod miljøministeriet. Desuden har Dansk Naturfredningsforening meldt staten til EU-kommissionen. De to sager forhindrede dog ikke Karen Ellemann i at starte fældningen.

Der er også modstand mod fældningen bland skovarbejderne. Elias Schjerbeck, en aktivist fra Østerild Klitplantage, siger: ”Skovarbejderne var også imod fældningen, for de bor der selv. Men de turde ikke rigtig at gøre noget af frygt for at miste deres arbejde.”

Der er blevet afholdt støttekoncerter, folkekøkken og andre aktiviteter. Bl.a. er der blevet opstartet ugentlige sang-manifestationer de sidste to uger – det samlede henholdsvis 50 og 100 deltagere.

Det lykkedes først at fælde træerne da der blev tilkaldt 150 ekstra politibetjente.

Lotte Sjelborg Pring siger: ”Det er også hele den demokratiske proces, eller manglen på samme, vi er oprørte over. Og statens magtmisbrug. Det ligner ikke noget at sætte 150 politibetjente ind mod fredelige mennesker. Vi er på privat ejendom – der har de også været og chikanere folk, og de har spurgt dem om deres navn og personnummer som de overhovedet ikke har krav på. De er gået ind og læst i vores papirer. De kommer tidligt om morgenen og vækker os i skudsikre veste og er dybt ubehagelige. Sådan har vi det ikke med det lokale politi.”

Første fase af fældningen er overstået, men aktivisterne er stadig i skoven og forhindrer oprydningen af de fældede træer.

I starten af august vandt aktivisterne en delvis sejr da Karen Ellemann valgte at udskyde næste fase af fældningen til efter Vestre Landsrets dom den 29. august. Men hun åbner stadig for muligheden af at DTU kan begynde at anlægge veje indtil da.

Som Elias Schjerbeck siger: ”Den eneste måde det kan blive stoppet på er at folk viser deres modstand mod det. Hvis vi ikke tager derop og stopper det så kommer skoven bare til at blive fældet og demokratiet vil blive krænket.”

Tag op og besøg aktivisterne i Østerild Klitplantage – de er der hele døgnet og alle er velkomne.

Se mere på www.nationalttestcenter.dk

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender

KØBENHAVN:
Møder hver torsdag kl. 19.00 i Støberiet, Blågårds Plads.

ODENSE:
Møder hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset.

23. august: Arbejderklassen anno 2011.

30. august: Kapitalismen – et system i krise?

6. september: Intromøde.

13. september: 68'er oprøret.

20 september: Højrefløjen i dag.

27. september: Emne ikke fastlagt.

ÅRHUS:
Tirsdag den 23. august kl. 19.30: Oprøret i Syrien.
Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31 o.g., 8200 Århus N

Tirsdag den 6. september kl. 19.30: USA's gældskrise og rolle som global supermagt.
Studenternes Hus, Mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

Tirsdag den 20. september kl. 19.30: Emne ikke fastlagt.
Studenternes Hus, Mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

Ander møder:

KØBENHAVN:
Afskaf VKO demonstration
Den 27. august kl. 13.00. Frederiksberg Rådhus.
Vi vil ikke betale for krisen! Nej til racisme og forskelsbehandling! Solidaritet med vores arbejdsløse! Nej til løntrykkeri! Ægte demokrati nu!

ODENSE:
24. August: Nej Til Krig, aktivistmøde kl. 16.30-18.00.
Ungdomshuset, Nørregade 60.

Ingen positiv psykologi herfra!

Her er en lille fortælling om at være arbejdsløs. Det er undertegnedes helt personlige erfaring, der ligger til grund for fortællingen.

Jeg har været arbejdsløs i halvandet år nu. Og jeg har været i aktivering på jobsøgningskursus hos anden aktør (AS3) i 6 uger nu. Kurset har været ok. Men man skal lige lære, at holde tungen lige i munden; både hvad angår det at opstille skemaer i sine ansøgninger og bruge de typiske jobansøgningsfloskler, vi alle sammen lærer på jobsøgningskurserne for at lyde individuelle. De virker sjovt nok ofte mod hensigten.

Det værste er optimismen og den positive psykologi (jeg har heldigvis været forskånet for at bygge tårne med spaghetti og skumfiduser, forestille mig, hvad jeg ville have gjort, hvis jeg var Anders Fogh eller hvilken fugl, der bedst repræsenterer min personlighed og bygge den ud af legoklodser etc). Som en veninde sagde til mig den anden dag "hvor er det dog åndssvagt, vi bliver tvunget til at tænke positivt, og bliver nødt til det, fordi verden er så latterlig og deprimerende." Jeg kunne kun give hende ret.
Jeg har ikke lyst til at være positiv, jeg har lyst til at være sur og genstridig. Jeg føler mig som en ko, der bliver malket til den er gammel og udmarvet, og der kan blive kogt suppe på dens ben. Og så kan de tage deres positive psykolog og sælge det til de direktører, der tjener fedt på krisen.

Min nærmeste fremtid er usikker og det dræner mig. Jeg bliver mindre og mindre overskudsagtig for hver dag, der går. Og ser færre og færre muligheder for skabe en fremtid for mig selv. Jeg skal i løntilskud helst i går, men ingen vil betale en procentdel af lønnen. Så jeg kan få lov at arbejde gratis. Men det bliver man ikke mæt af. Det giver heller ikke tøj på kroppen eller tag over hovedet. Det kan godt være at dem, der er rige har en eller anden abstrakt ide om menneskelig frihed, at blot man har viljen og tænker positivt så lykkes alt. Men nu har de jo heller ikke prøvet at kæmpe med økonomiske kvaler.

Sandheden er at arbejdsløshed er en forretning. En god forretning for direktører og virksomhedsejere, fordi de får mere til sig selv, jo mindre de giver til dem, der skaber værdierne. En dårlig forretning for ansatte og arbejdsløse.

Vi må stå sammen og organisere os, vi må kæmpe for vores værdighed. Man kan starte med at tage til stormøde i Århus med "behandel os ordentligt – selv om vi er arbejdsløse" fredag d. 19 august på Sankt Annagade skole kl 10.00. Hvilket jeg har tænkt mig at gøre.

LOTTE WITTENDORFF LAURSEN

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

VREDEN ER ALDRIG FORSVUNDET

Alex Wheatle, prisvindende forfatter, som blev fængslet efter optøjer i Brixton i 1981, fortæller her om baggrunden for oprøret i England.

"Denne bombe har tikket længe.

Optøjerne er chokerende, men bliver fodret med nøjagtig den samme vrede, der førte til optøjer i Brixton i 1981. Det er en vrede, der aldrig er gået væk.

Igen står vi over for en enorm økonomisk krise, offentlige besparelser, masseungdomsarbejdsløshed og et racistisk politi, der synes at være ude af kontrol.

Og endnu engang har vi en hel generation af unge mennesker, især unge sorte mennesker, i fortvivlelse.

Alt, hvad de konservative har gjort, har gjort situationen værre. Unge i byen bliver hver dag stillet overfor reklamer for en livsstil, de aldrig kan opnå. De ved, at alle de ting, som middelklassen tager for givet; et dejligt hjem, et sikkert job, en pension, er ting, de aldrig vil få. Nick Clegg, og de andre politikere, der fik en gratis uddannelse, behøver ikke at bekymre sig om deres børns fremtid. I mellemtiden får vores unge at vide, hvor lidt de er værdsat, når man fjerner uddannelsesstøtten.

Er det noget under at så mange føler, de intet har at tabe? Er vi overraskede over at nogle af dem ikke engang bekymrer sig om at dække deres ansigter, mens de plyndrer?

Politiets adfærd i dag minder foruroligende meget om 1980'erne. Præcis som dengang ved de unge at politiet ikke bliver stillet til ansvar for deres forbrydelser. Ingen af de "uafhængige" IPCC undersøgelser af dødsfald i politiets varetægt er nogensinde resulteret i en at en betjent måtte i fængsel. Hvad vi ser på gaden i dag er en udgydelse af raseri, og lejlighedsvis vold, der er opbygget gennem år. Det er ikke noget jeg billiger. Hensynsløs vold har intet at gøre med, hvad der skete i Tottenham. Der er reel protest over politiets drab på Mark Duggan, men det meste af den vold, vi ser nu, er ikke en del af denne protest.

Men det er en skam, at der er så få sorte ledere i lokalsamfundet, der er parate til at protestere på vegne af de unge, der lider.

Hvor er harmen over dødsfald i politiets varetægt? Hvem siger fra for dem og deres familier?

Ligesom mange, der oplevede optøjerne i 1981, håbede jeg, at jeg ikke ville se endnu en generation gå igennem, hvad vi gik igennem. Det er smertefuldt at se, at det gentage sig. "

Hvordan politiet slog Mark Duggan ihjel

Mark Duggan blev dræbt af politiet torsdag i sidste uge i det nordlige London.

Politiet kom hurtigt ud med en historie om, at han havde skudt på dem først, men de var sene til at informere Marks forældre om, hvad der var sket. De fandt ud af, hvordan han døde fra pressen.

Som alle dødsfald i hænderne på politiet blev historien om hvad der skete ændret flere gange i løbet af et par dage.

Der blev gjort meget ud af en kugle, der sad i en betjents radio, hvilket skulle betyde at Mark havde skudt på ham, og at han kun med nød og næppe undgik døden.

Nu tyder det dog på, at kuglen faktisk var fra et politi-våben, og at det andet våben fundet på gerningsstedet - en attrap - lå i en sok.

Familien arrangerede en demonstration til politistationen i Tottenham mod hvad der skete, og mod den behandling de havde fået.

Omkring 200 mennesker marcherede fra Broadwater Farm. De råbte, "No justice, no peace." Politiet lovede at politichefen ville tale med dem, men det gjorde han ikke.

I mandags undskyldte politiet og sagde, de "kunne have mødt familiens behov mere effektivt".

Internationale Socialister/ISU: Udtalelse efter massakren i Norge

Massakren i Norge er en advarsel som bør tages alvorligt

Massakren mod de norske socialdemokraters ungdomsorganisation er ikke bare en ufattelig tragedie begået af en gal mand. Den ville ikke være sket, hvis ikke "pæne" politikere i jakkesæt i årevis havde gjort racismen stueren. Den ville ikke være sket uden krigs-retorikkens "de der ikke er med os er mod os".

Massakren viser, hvor farlig det yderste højre er. Mens vi sørger med de efterladte, bør vi også bruge tiden til refleksion. At den netop ramte de norske socialdemokrater viser, at det er alt for nemt – og bekvemt – blot at afvise nazi-volden som "den yderste højrefløj mod den yderste venstrefløj".

Den højreekstremistiske bevægelse i Europa er voksende, og samtidig oplever vi et kapitalistisk system i sin dybeste krise siden 30erne. Dette kan blive en farlig cocktail med uhyggelige historiske paralleller.
Den stuerene islamofobi og arbejderpartiernes medløbere

Især siden 11. september 2001 har den islamofobiske retorik givet den yderste højrefløj vand at svømme i. Pæne racister i jakkesæt er blevet inviteret helt ind i magtens centrum. Partier som Dansk Folkeparti og Gert Wilders såkaldte Frihedsparti har over hele Europa fået lov til at gøre racistiske ytringer til en del af hverdagen.

Samtidig er åbenlys racistisk lovgivning blevet vedtaget i europæiske parlamenter. I Danmark er der blevet vedtaget pointsystemer, sprogtest og starthjælp. Romaer er blevet sendt ud af landet på røv og albuer. Irakere, som var flygtet hertil, er blevet tvunget tilbage til en uvis fremtid på trods af store protester.

Denne racisme er iscenesat fra magtfulde regeringskontorer og ikke skabt i skurvognen rundt om på byggepladserne, som det ellers ofte bliver påstået.

Denne statsautoriserede racisme og det islamofobiske klima er de frø, som nazistiske bevægelser vokser af. Det bør mane til eftertanke, at gerningsmanden – et tidligere medlem af det norske Fremskrittspartiet (søsterparti til Dansk Folkeparti) – så den danske udlændingepolitik som et forbillede.

Arbejderpartierne har været alt for dårlige til at sige klart fra over for denne "pæne" racisme. Det er på høje tid at reagere mod denne racisme, som selv S og SF i stigende grad er fortalere for. S og SF bør stoppe op og ikke gå med på flere hadske kampagner og pointsystemer. Højrefløjens syndebukke-politik gavner kun eliten.

Et system uden fremtid

Arbejdsløshed, manglede fremtidsudsigter og nederlag. Det er hvad et kapitalistisk system i krise kan tilbyde 1000vis af unge. Det skaber afmagt, men også vrede og frustration.

Magthavere og medier forsøger at rette vreden nedad – mod muslimer og indvandrere og mod venstrefløjens og arbejderklassens organisationer.

Socialisters svar til de mange vrede uge er ikke at stoppe med at være vrede, men at rette vreden det rette sted hen.

De seneste måneder er millioner i Grækenland, Spanien, Storbritannien og andre steder i Europa gået til kamp mod krisepolitikken. Med kollektive aktioner som strejker og demonstrationer har de sagt Nej til, at almindelige arbejdere, unge og pensionister skal betale for en krise skabt af spekulanter og bankfolk.

Revolutionerne i Tunesien og Egypten viste ikke kun, at det er muligt at vælte selv de stærkeste magthavere. De viste også, at kollektive aktioner, hvor millioner står sammen på tværs af etniske og religiøse skel, er det bedste svar mod dem, der bruger racismen til at splitte os med.

Det er aktioner som giver håb. Det er venstrefløjens og arbejderbevægelsens opgave at organisere denne modstand – samtidig med at vi står sammen mod racismen, både den voldelige og den i jakkesæt.

INTERNATIONALE SOCIALISTERS LANDSLEDELSE
25.7.2011

Ingen ytringsfrihed til nazister

Vold som middel og undertrykkelsen af andre som mål er nazismens kerne. Derfor bør nazister ikke omfattes af almindelige demokratiske rettigheder til at ytre sig. Når nazister, og her skal det forstås som alle afskygninger af højreekstreme/nationalistiske/islamofobiske grupper som fx Org, Vederfølner eller English Defence League, marcherer så er volden altid nærværende. Deres ytringer handler først og fremmest om hetz, had og undertrykkelse af minoriteter. De opbygger sig gennem andres frygt for dem og medlemmernes mulighed for at handle direkte mod svage grupper.

Socialister er altid de første og mest hardcore forsvarere af ytringsfrihed. Det er vi, fordi det er basalt for at udøve solidaritet, demokrati og indflydelse for flertallet. Hvorfor så denne undtagelse? Fordi vi til forskel fra de fleste politikere og akademikere, bor og lever i de områder hvor konsekvenserne af nazisternes handlinger føles tydeligt. Det er indvandrere og muslimer som udsættes for vold og had, når English Defense Legaue marcherer i England. Det er immigranterne som får bank, når Len Pens Front National marcherer i Frankrig. Det er romaerne som drives på flugt når ungarske fascister Jobik angriber deres lejre.

Selv om nazisterne ikke er stærke nok til at tage magten så husk på, at det er deres mål. Historien har kostet arbejderklassen og demokratiet dyrt, da man ikke forstod dette. Hitler, Mussolini og Franco byggede deres diktaturer op under demokratiske styrer via vold og had. De første ofre var de svageste og arbejderbevægelsen de næste. Den historie må ikke gentage sig.
At nægte nazister ytringsfrihed handler først og fremmest om at holde dem i deres huller, så de ikke kan marchere og ikke kan mobilisere uden modstand. Det er en massekamp som bygger på, at vi er de mange, og de er få.
Den kamp skal føres åbent som massemobilisering ikke elitære hemmelige grupper. For det store argument skal vindes i diskussionen med flertallet – at arbejderklassen beskytter sig selv, demokratiet og de svages ytringsfrihed ved at fratage nazisterne retten til at ytre sig.

JAKOB NERUP

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST
PP
DANMARK
B

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 311 Valgudgave 2. september, 2011] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

STYRK KAMPEN I HVERDAGEN

stem enhedslisten på valgdagen

Hvad gør man, hvis man gerne – meget gerne – vil af med VKO-regeringen, men samtidig tvivler på, at "rød blok" vil gøre tingene så meget anderledes?

På selve valgdagen er det ikke så svært: Mød op og stem. Og stem på Enhedslisten. Og indtil da: Vær sikker på, at alle du kender gør det samme.

VKO: Elitens regering

Når valget er ovre, skulle vi gerne kunne sige: VKO-regeringen faldt, fordi den har været elitens regering i 10 år. Fordi den er en krigs-regering, en nedskærings-regering, en uligheds-regering, en fremmedfjendsk regering, en klima- og miljøfjendsk regering.

Alt tyder på, at VKO bliver stemt ude af netop disse grunde. Men tager vi punkterne ét efter ét, hvor stor er så forskellen til en S-SF-R-regering?

Ny politik eller status quo?

Allerede 2 dage inde i valgkampen indgik den radikale Margrethe Vestager en alliance med den konservative Lars Barfoed om samarbejde efter valget. Ny politik eller status quo?

VKO og S-SF-R har været enige om bankpakker, store dele af udlændingepolitikken (minus R), det meste af nedskæringspolitikken, krigene, EU-politikken osv. osv.

Ja, der er forskelle. Men er det forskelle, man vil kunne mærke på nedskæringsramte skoler, daginstitutioner og hospitaler? Er det forskelle, der kan mærkes af fyringstruede offentligt ansatte? Af arbejdsløse på kontanthjælp og aktivering? Af udvisningstruede flygtninge? Af miljøet og klimaet?

Signal om forandring

Men alene det, at et flertal stemmer VKO ud, er et signal om, at folk ønsker forandring. Og jo flere der stemmer Enhedslisten, jo stærkere er signalet om, at vi ønsker reelle og solidariske forandringer.

Socialistisk Arbejderavis ønsker en rent rød regering, hvor S-SF ikke kan bruge De Radikale som undskyldning for at føre borgerlig politik.

Så meget om den parlamentariske del af valget. For der er faktisk en anden side.

Reel forandring kræver kamp og modstand

Den anden side er, at et nederlag til VKO og fremgang til Enhedslisten vil give selvtillid til alle, der ønsker et solidarisk, multi-kulturelt, fredeligt og bæredygtigt samfund.

Selv om vi ikke skal forvente alverden fra en "rød" regering, så vil den være nødt til at forholde sig til, at den er blevet valgt på et ønske om forandring.

Det giver bedre muligheder for at organisere en kamp fra neden. Og det er nøglen til reel forandring.

Se mere om det inde i avisen.

VALG 2011
WWW.SOCIALISTER.DK

FORRINGELSERNES REGERING

Kasper Madsen, faglig sekretær i PLS, Pædagogstuderendes LandsSammenslutning

"Regeringen har siden 2007 afskaffet det reelle demokrati på det enkelte uddannelsessted, barberet vejledning og timetal ned og dermed reduceret vores uddannelse til et sted, hvor vi undervises mere i evidens end i pædagogik. Nå ja, og så er de løbet fra løftet om forbedring af vores uddannelse og vilkår igennem afskaffelsen af de lønnede praktikker.

Jeg kunne fristes til at mistænke dem for at reducere vores fag til noget, en hvilken som helst kan kaste sig ud i – sådan som de har presset pædagogerne til at indrette deres hverdag efter arbejde i skemaer, dokumentation, test og evaluering, frem for at have tillid til deres faglighed og evne til at tilrettelægge den pædagogiske hverdag ud fra pædagogiske principper, om at den enkelte borger skal udvikles hele vejen rundt og ikke kun gennem hovedet eller hjernen."

FREMMEDHADETS REGERING

Interview med Jørgen Kirkegård, Bedsteforældre for Asyl, 28. august, 2011

Forholdene for asylansøgere er blevet værre og værre gennem de sidste 10 år. Mange af de mennesker, der kommer her, er jo dybt traumatiserede, og alligevel er politiet, de første de møder, i stedet for f.eks. socialarbejdere eller psykologer eller andre med relevant faglig baggrund.
Man er parat til at smide flygtninge ud, nærmest før de er kommet ind i landet. I asylcentrene er der tusindvis af ansøgere, som har levet der i 10-12 år, nogle børn har levet hele deres liv på et asylcenter. Ifølge Røde Kors giver livet på asylcentret varige skader allerede efter et halvt år, f.eks. forringes hukommelse og koncentrationsevne betydeligt.

Det er først inden for de sidste ti år, at Danmark er blevet så fremmedfjendsk! Under VKO er det Pia, der svinger taktstokken, og politikerne er så bundne af de aftaler, de har indgået. *Bedsteforældre for Asyl* er uden partipolitisk tilknytning, men som det ser ud nu, vil rød blok føre en mere anstændig asylpolitik. Og politikerne må give efter for folkeligt pres, så det handler også om at vi skal have vækket det danske folk.

Bedsteforældre for Asyl arrangerer demonstrationer for en anstændig asylpolitik d. 6/9 og 12/9 på Nytorv i Kbh. kl. 16.00.

STYRK KAMPEN I HVERDAGEN:

STEM ENHEDSLISTEN PÅ VALGDAGEN

Først og fremmest gælder det om at komme af med 10 års VK-O regering, som helt konsekvent har ført politik til gavn for eliten, skabt større arbejdsløshed, ulighed og mere fattigdom.

VKO har givet de rigeste skattelettelser og brugt milliarder på bankpakker.
VKO har forringet efterlønnen, dagpengene og uddannelsesmulighederne for arbejdsløse
VKO har sænket standarden for den fælles velfærd, fyret varme hænder og presset resten til at arbejde hurtigere.
VKO har forringet det kollektive trafiksystem. Det er blevet dyrt og så dårligt, at samfundet ikke længere hænger samme.
VKO har set stort på den nødvendige omstilling fra fossil energi til vedvarende energi.
VKO har gjort Danmark til en krigsnation, som i alle 10 år har brugt enorme summer på at skabe død og ødelæggelse i Afghanistan, Irak og Libyen.
VKO har gjort muslimhetz og diskrimination til en fast del af hverdagen. De har sendt irakiske og afghanske flygtninge hjem til en uvis skæbne i deres krigshærgede hjemlande. Og de har opbygget systemer til at forhindre at flygtninge og indvandrere kan få opholdstilladelse og statsborgerskab.

En stemme på Enhedslisten er en stemme for:
- En omfordeling fra eliten til gavn for flertallet gennem skattepolitikken.
- Offentlige investeringer, som skaber grøn vækst og grønne jobs inden for byggeri, kollektiv trafik og alternativ energi.
- Tilbagerulning af forringelserne på kontanthjælp, SU, dagpenge og efterløn
- En større satsning på uddannelse og sundhed for alle.
- Danske soldaterne hjem fra Afghanistan og F 16 flyene hjem fra Libyen. Nedrustning og global retfærdighed og udvikling.
- Et multikulturelt samfund, hvor alle anerkendes og forskelle respekteres

Det bedste parlamentariske alternativ til VKO er en S-SF ledet regering. Derfor peger Enhedslisten også på Helle Thorning Schmidt som ny statsminister.
Jo stærkere Enhedslisten står efter valget, desto længere kan vi trække S-SF til venstre og påbegynde en forandring af samfundet i en mere solidarisk og grøn retning.

Forskellen mellem VKO og S-SF kan være svær at få øje på. Så hvorfor så stemme? En sejr til Rød Blok vil skabe forventninger og åbne en debat om, hvad valget konkret vil betyde. En S-SF regering vil være langt lettere at presse, fordi den er valgt på folks håb og ønsker om forandringer og et mere solidarisk samfund.

Reel forandring kræver aktiviteter fra neden gennem protester, demonstrationer og strejker. Det kræver en kollektiv organisering på arbejdspladser og uddannelsessteder og det kræver aktive græsrødder og bevægelser.

Den kamp vil Enhedslisten også være en del af. Gennem valgkampen skal Enhedslisten styrkes som parti, så vi kan være med til at organisere kampen fra neden.
Den økonomiske krise kræver mere end solidariske svar – det kræver også en systemkritik af kapitalismen og en ideologisk kritik af nyliberalismen. Og endelig kræver det en socialistisk vision som alternativ til kapitalismen

LENE JUNKER, FOLKETINGSKANDIDAT FOR ENHEDSLISTEN. FYNS STORKREDS/ODENSE SYD

MODSTAND

Når vi nu vælter VKO-regeringen, vil alle vi, der ønsker et mere lige og retfærdigt samfund, alle vi der ønsker at stoppe nedskæringerne, stoppe krigene og statsracismen – kunne gå til verden med større selvtillid.

Og vi skal udnytte denne selvtillid, for vi kan ikke forvente, at der kommer store forbedringer, bare fordi "rød blok" vinder valget, eller fordi Enhedslisten får et godt valgresultat. Hvis vi ikke bare vil nøjes med at se nye ansigter på borgen men også vil have ny politik, er det nemlig op til os selv.

Historien har gang på gang vist os, at forandring og forbedringer for almindelige mennesker ikke er noget, som bliver givet os. De kommer derimod, når vi går fra at være individuelle vælgere til at være handlende kollektiver. Det er denne transformation, som selvtilliden fra valgsejren og Enhedslistens fremgang skal hjælpe os med at skabe.

INTERNATIONALT OPRØR

Nogle er måske ved at tabe pusten, når vi siger, at det ikke er nok at vinde valget. Men vi skal dog huske på, at vi lever i en tid, hvor vi ikke er alene med kravet om forandring. Fra Egypten, Syrien, Tunesien, Palæstina, Grækenland, Spanien, Chile og London ser vi, at millioner er på gaden i kamp. En international protest over fattigdom, arbejdsløshed og manglen på demokrati er under udvikling.

Denne bevægelse kan også komme til Danmark - og når det sker, er det afgørende, at du og dine kammerater og så store dele af venstrefløjen som muligt er med til at skubbe denne bevægelse i den rigtige retning.

VENSTREORIENTEREDE NETVÆRK

Vi kan forvente, at krisen fortsætter, og det vil angrebene på vores levestandard også gøre under en S- og SF-regering. Spørgsmålet er så, hvad vores modsvar til dette vil være?
Vi kan forvente, at der også i Danmark er titusindvis, som er parate til at gå på gaden i protest over nedskæringerne. Men som sagt er det nødvendigt, at vi bygger netværk og venstrefløj, der vil være med til at organisere disse protester.

Vi skal bygge et netværk, der hjælper til, når folk besætter deres skoler og universiteter i protest over nedskæringer og fyringer. Rundt omkring i Europa har vi set, at besatte skoler og universiteter har været vigtige bastioner for diskussion i bevægelsen, samt været udgangspunkter, hvorfra protester har spredt sig til større dele af samfundet.

Vi skal bygge et netværk, som støtter op, når arbejdere går i strejke for at forsvare deres løn, pension og arbejdsforhold.

Det er nødvendigt, at vi bygger et netværk, der ikke vil tillade, at en strejke står alene – som det skete med CSC-arbejdernes, da de for nyligt tabte deres strid med arbejdsgiveren.

Vi skal derimod opbygge et netværk, der er parat til solidarisk at støtte op om hinanden på tværs af strejkende arbejdspladser. Vi skal være med til at sprede kampen for at gøre de strejkende så magtfulde som muligt.

GØR FAGFORENINGER TIL VÅBEN I KAMPEN

Vi skal bygge et netværk, der har som mål at forandre vores fagbevægelse fra bovlamme pamperorganisationer til kamporganisationer.

Fagforeninger kan blive meget vigtige våben i kampen for forandring, fordi fagforeninger organiserer flertallet af arbejdere og derved har potentiale til at lukke samfundsproduktionen ned. Det er vigtigt, dels fordi vi hermed kan fratage eliten deres profit og magt over samfundet, og dels fordi det viser bevægelsen, hvilken magt vi kan udløse, når vi handler kollektivt som klasse.

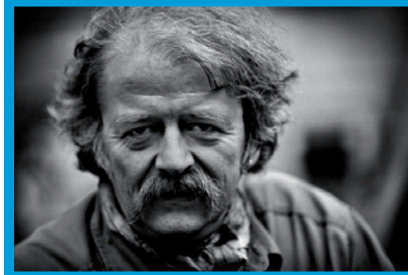
Sidst men ikke mindst skal vi bygge et netværk, som er solidarisk med de arbejdsløse, med de svage og med indvandrere og flygtninge. Ikke blot fordi det er det mest humane, men fordi vores styrke ligger i fællesskab og i solidariteten med hinanden. Vi skal forsvare denne solidaritet i praksis og gå imod alle forsøg på at lade os opdele af kunstige skel som etnicitet, køn, seksualitet, religion og nationale grænser.

Vi kommer til at se store kampe i den nærmeste fremtid; mellem dem som vil radikal forandring og dem, der vil bevare det rådne kapitalistiske system, som ikke har andet end krise, arbejdsløshed, krig og klimakatastrofer at tilbyde os.

Jeg vil opfordre alle til at blive en del af kampen – dels for at forsvare vores velfærd her og nu, men også for at opbygge et reelt alternativ.

JESPER JUUL MIKKELSEN

KLIMASKEPTIKERNES REGERING

Vi har spurgt Jørn Andersen, aktiv i Klimabevægelsen og medarrangør af den store demonstration under klimatopmødet i 2009:

Hvorfor skal vi af med VKO-regeringen set fra en klima-vinkel?

Den første VKO-statsminister, Fogh, startede som klima-benægter. Hans vice-statsminister, den konservative Bendt Bendtsen, standsede udbygningen af vindmøller "af hensyn til konkurrenceevnen".

Den anden VKO-statsminister, Løkke, hjalp med til, at der ikke kom noget som helst ud af klimatopmødet i København.

VKO har spildt 10 år – de burde dømmes for "forbrydelser mod menneskeheden".

Vil S-SF gøre noget ved det?

De siger de vil – men alt for lidt og alt for langsomt. Men i det mindste erkender de, at problemet er alvorligt.

Også under S-SF bliver det nødvendigt med en bevægelse for at stoppe klimakatastrofen.

KRIGENES REGERING

Arian Odabaei, Nej til krig:

"Under VKO-regeringen, har Danmark nu været en krigsførende nation i ti år. Årsagerne til krigene i Afghanistan, Irak og nu også Libyen, har angiveligt været at skabe demokrati og fred, men når vi i dag ser på verden, kan vi kun konstatere én ting, nemlig at ti års "krig mod terror" kun har gjort verden til et mere usikkert sted for alle, at verden er blevet mindre demokratisk og endnu mindre fredeligt.

Ti års krig har kostet 41 danske soldater livet og endnu flere civile i Afghanistan, Irak og Libyen, mens ingen er stillet til ansvar for disse ugerninger. Overtrædelser af internationale konventioner og love er blevet normaliseret og ingen fra hverken VKO-regeringen eller oppositionen, med undtagelse af Enhedslisten, synes at have et problem med det. Herudover har VKO-regeringen brugt enorme summer på den danske krigsmaskine (25 milliarder kroner årligt), hvilket har medført yderligere militarisering af Danmark.

Efter 10 års aktiv krigsdeltagelse, burde der ikke længere herske tvivl om, at "krigen mod terror" ikke er en krig for fred, demokrati eller menneskerettigheder, men derimod for stormagternes geopolitiske og økonomiske interesser. Danmarks har deltaget i disse krige for at pleje de danske virksomheders interesser samt at sikre, at Danmark står på stormagternes side, når krigsbyttet skal deles. På trods af mediernes manglende kritiske dækning af krigene, er krigsmodstanden vokset med årene. Vores vigtigste opgave i dag, er at få krigsmodstanden til at vokse yderligere, ved sætte gang i en bred, aktiv og synlig fredsbevægelse - Krig er ikke fred og frihed er ikke slaveri."

FARVEL OG UTAK TIL VKO

Ved folketingsvalget 15. september har vi muligheden for at smide Danmarks mest højreorienterede regering i syv årtier på den politiske losseplads.

Ikke siden Venstre-regeringen 1926-1929 under ledelse af godsejeren Thomas Madsen-Mygdal, har det parlamentariske flertal her i landet befundet sig så langt til højre i det politiske spektrum.

Anders Fogh Rasmussen indledte sin tid som statsminister med at proklamere et "opgør med klassekampen". Han og efterfølgeren Lars Løkke Rasmussen har gennem deres politik selv leveret det bedste dementi af den påstand. Millionærerne, milliardærerne og de store virksomheder er blevet forgyldt med store skattelettelser.

Imens er uligheden og fattigdommen eksploderet. Vel at mærke før vi har set konsekvenserne af sidste års halvering af dagpengeperioden og beskæring af børnechecken samt den nye 2020-plans afskaffelse af efterlønnen og fjernelse af SU'en for hjemmeboende og studerende, der ikke gennemfører uddannelsen på normeret på tid.

Den borgerlige klassekamp har ramt de etniske minoriteter ekstra hårdt. Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti (VKO) har indført en særlig lav, fattigdomsfremkaldende ydelse ved navn "starthjælp" for arbejdsløse flygtninge og indvandrere. Den berygtede 24-års regel ved familiesammenføring, senere afløst af det såkaldte "pointsystem", er et andet af VKO's mere diskriminerende påfund.

Den konstante mistænkeliggørelse og forhånelse af muslimer og deres religion fremkaldte efter Jyllands-Postens Muhammed-karikaturer en international krise, hvor Danmark blev et symbol på statsracisme og systematiseret diskrimination.

I de ti år Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har været ved magten, har Danmark ført krig i hele tre forskellige lande. Løgnen om masseødelæggelsesvåben førte i Irak til mere end én million døde og til torturscenerne i Abu Ghraib.

I Afghanistan er situationen i dag værre end under Taliban, hvis man f.eks. spørger menneskerettighedsaktivisten Malalai Joya og kvindeorganisationen RAWA.

Under påskud af menneskerettigheder har danske F16-fly bombet Libyen, selv om udenrigsminister Lene Espersen så sent som sidste år godkendte salg af militærudstyr til Gaddafi-regimet.

Det var næppe heller af hensyn til befolkningen i Bahrain, at regeringen tidligere i år lod Dronning Margrethe overrække en orden til den lokale diktator.

Vi kunne fortsætte med at opremse VKO's politiske katastrofer i forhold til den økonomiske krise, klimaet, uddannelse, sundhed osv. osv.

Men alene det allerede nævnte burde være rigelig grund til, hvorfor det er tid til at sige farvel, men bestemt ikke tak, til VKO.

LARS HENRIK CARLSKOV

KAPITALISTERNES REGERING

Olaf Schroeder-Løndorf, næstformand i Stilladsarbejdernes Brancheklub af 1920

Hvad har ti år med VKO betydet for dit fagområde og jeres medlemmer?

I vores branche er vores arbejdsdag ofte afhængig af vejret. Udførelsen af stilladsarbejde kan ikke altid bliver gjort sikkert og forsvarligt i regn- eller snevejr, derfor er det vigtig, at vi kan få dagpenge for de timer i vinterhalvåret, hvor arbejdet ikke kan udføres. Fjernelse af efterlønnen betyder, at mange af vores kollegaer, som er nedslidte efter at have løftet op til ti tons stål hver dag i mange år, skal tilbringe flere år på arbejdsmarket end de reelt kan holde til.

Vi blev også afskåret fra nogle – for vores branche – vigtige kurser. Kurser vi besøgte meget i vinterperioden, hvor vi ikke havde så meget arbejde og hellere ville uddannes end at være dagpenge-modtagere. Nu kan vi ikke tage en række af kurser, der koster mere end 3.500 kroner, når vi er ledige. Men angrebene har ikke ramt stilladsbranchen alene. Forringelser af dagpengesystemet betyder også dårligere forhold for mange andre fagområder.

For mig virker det mere som et angreb af VKO imod de større fagforeninger for at svække sammenholdet og dens styrke.

ER FAIR LØSNING VIRKELIG FAIR?

Socialdemokraterne og SF går til valg på Fair Løsning. Det skal signalere en anden og mere solidarisk plan for Danmarks økonomi end de borgerlige. Men er planen fair for arbejderklassen?

Fair løsning hviler på to grundlæggende forudsætninger. Den ene er, at kapitalismens markedslogikker og kapitalens behov fortsat er en naturlov. I krisetider skal de hjælpes og arbejderklassen skal betale. S og SF fortsætter grundlæggende den kurs med nyliberal politik i det offentlige og en barbering af velfærden til fordel for kapitalen.

Den anden forudsætning er, at S og SF fortsætter på basis af alle de store forlig, de har lavet med VKO om bankpakker, uddannelse, krig/forsvar, transport/klima, retsforhold m.m. Forlig som er gennemsyret af nyliberale nedskæringer og omfordeling af penge og magt til kapitalen. Fair løsning er en videreførelse af denne politik med symbolsk solidaritet.

12 MIN MERE?

S og SF foreslår, at den gennemsnitlige arbejdstid skal hæves med 1 time om ugen. Det giver et forventet provenu på 15 mia. kr. Hertil vil S og SF få uddannelsessøgende hurtigere igennem uddannelsessystemet, samt give flere uddannelse. Det giver et forventet provenu på hhv. 5 mia. og 2,3 mia. kr. I alt bidrager de tre tiltag med 22,3 mia.kr. Det er med andre ord lønarbejderne og de uddannelsessøgende, der skal betale for at lukke hullet i statskassen.

Fra de 4 skatteudspil, der udgør Fair Forandring, mener S og SF, at der kan hentes 12,2 mia.kr. til investering i velfærden. De skatteudspil, som udgør Fair Forandring, skaffer en total finansiering på 24,5 mia. kr. og anvender 21,7 mia. heraf - altså 12,5 mia. til øget velfærd.

Men af de 24,5 mia. som Fair Forandring tilvejebringer, så kan maksimalt 15,2 mia. kr. siges at stamme fra afgifter på erhvervslivet og de allerrigeste. Det drejer sig om tiltag som højere selskabsskat, øget lønsumsafgift i den finansielle sektor, millionærskat, og sænket pensionsfradragsret. Men mange af de store skatter betales af ganske almindelige lønmodtagere gennem højere afgifter på cigaretter og slik (3,9 mia.), kørselsafgifter i storbyerne (6,8 mia., hvoraf kun 3 mia. direkte afsættes til billigere kollektiv trafik).

Samtidig betales de investeringer i velfærd, som S og SF vil foretage, af lønmodtagerne gennem krav til højere produktivitet i det offentlige. Hele 10 mia. kr. skal komme fra produktivitetsforbedringer, som jo i sidste ende er resultatet af, at arbejdet bliver mere intensivt for de offentligt ansatte. Det skal bl.a. gøres ved at øge privatisering og udlicitering.

ARBEJDERPARTIERNE S-SF?

Ud af en samlet finansiering i Fair Løsning på i alt 48, 5 mia. kr. tilvejebringer erhvervslivet og de allerrigeste altså blot 15,2 mia. kr. eller lige omkring 1/3 af den økonomiske byrde. Den klassesamarbejdslogik, som S og SF forsøger at genoplive, er således mere end amputeret – ja faktisk går den direkte arbejdsgivernes ærinde.

Siden Fair løsning blev lagt frem i 2010 er den suppleret af en vækstplan som indeholder yderligere fordele til kapitalen.

• Skattevindue, hvor virksomheder kan investere skattefrit i 2012

• Flere offentligt private partnerskaber

• Offentlig efterspørgsel skal fremme private firmaer, deres produktivitet og innovation

• Fortsættelse af Eksportlåneordningen på 20 mia. kr. (fra Bankpakke II)

• Ligestilling af offentlige og private virksomheder i løsning af serviceopgaver

• Danske universiteter skal oprette erhvervsforskningscentre til at skabe eksportafsætning i Brasilien, Rusland, Indien, og Kina.

Derudover har S og SF lovet boligejerne skattestop og tilskud. De har lovet at acceptere de borgerliges angreb på efterlønnen, hvis der er flertal. De har til gengæld ikke lovet arbejderklassen, at dagpengeperioden igen kan blive 4 år. De har heller ikke lovet at dyrtidsregulere dagpenge og pensioner.

FORTIDENS SYNDER

Socialdemokraterne har været i regering meget af tiden de sidste 80 år. De har taget æren for at sidde i spidsen for opbygningen af velfærdssamfundet. De glemmer bare også fortællingen om, hvordan de administrer kapitalismen, når der er krise.

Nyrup sad i 9 år før Løkke og Anders Fogh. De 9 år var præget af nyliberale nedskæringer i det offentlige, massive privatiseringer og de første angreb på efterlønnen. Anker Jørgensen var statsminister i slutningen af 1970'er og begyndelsen af 1980'erne hvor krisen eksploderede i arbejdsløshed og skyhøje renter. Anker svarede igen med indefrosne dyrtidsportioner, overenskomstindgreb og forringelser af dagpenge for ungdommen. Jens Otto Krag leverede også angreb på dyrtidsbetalingen sammen med SF.

Historien viser os altså, at S-SF's fairness ikke er for den almindelige befolkning - men for erhvervslivet.

JAKOB NERUP